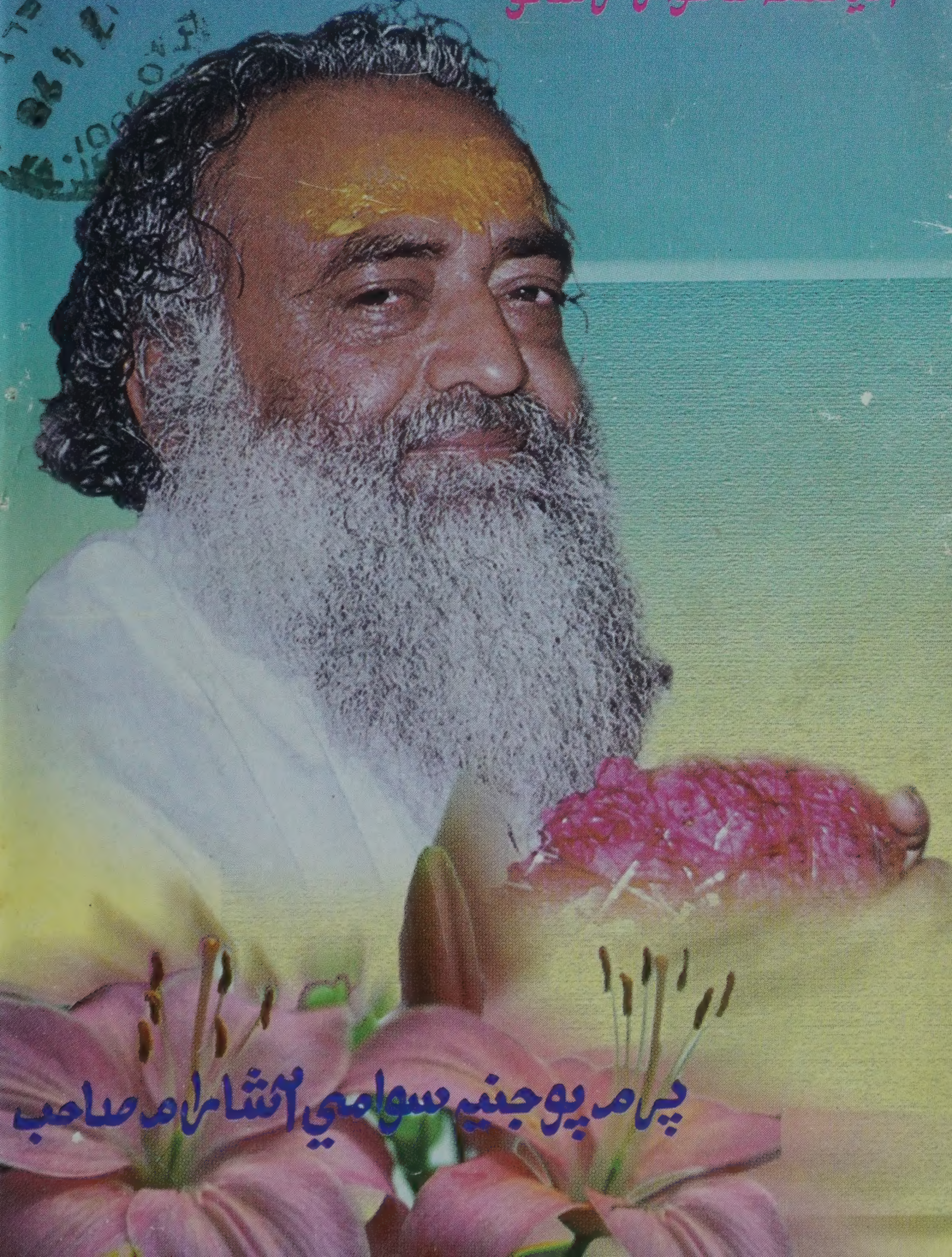
درويش درشن

آڌياتمڪ ماهوار رسالو

پرم پوجنيه سوامي آشارام صاحب

ॐ

درويش درشن

آڌياتمڪ ماهوار رسالو

سنت شري آشارام آشرم

سابرمتي، احمدآباد-٣٨٠٠٠٥.

٧٥٠٥٠١٠، ٧٥٠٥٠١١ (٠٧٩)

ي - ٢٠

چو : ۴-۵-٦ اپريل-ميءِ-جون ١٩٩٨

خاص نوٽ : پرم پوجنيہ سائين آشارام صاحبن جي جنم
جي شڀ موقعي تي ''درويش درشن'' جو خاص پرچو (هر
جيان) ٽن مهنن جو گڏيل آهي. (اپريل-ميءِ-جوُن)

☆ سُکن جي مٽي ☆

م گياني دنيا اندر رهي، رهي دنيا کان دور
جل جي اندر ڪمل رهي جئن، ڇهي نہ اُنکي پاڻي موُر
م گياني جيڪي، تن کي پاپ نہ ليپ لڳائي ٿو
سورج پنهنجي گرميءَ سان جئن هرڪار چيز سُڪائي ٿو
م گياني جيڪو آهي، ڏسي ٿو سڀني کي يڪسان
جئن هڪجهڙي لڳي هوا، ڪنگال هجي يا ڪو ڏنوان
م گياني هر ڪنهن حال ۾ ڌيرج سان دل لائي ٿو
جئن ڪو ڌرتي کوٽي ٿو، ڪو چندن ليپ لڳائي ٿو
م گيانيءَ ۾ گڻ ڪيئي، آهي زماني ۾ گٿوان
اگنيءَ جهڙو سياءُ اُن جو نانڪ آهي نيڪ انسان.

ر جي شڌيءَ لاءِ پرارٿنا ڪريو. پرارٿنا ۾ وڏي شڪتي آهي.
يترن ئي پرارٿنا مان لاڀ پراپت ڪيو آهي. پرارٿنا ٻه
ڪتيءَ جو قسم آهي. ڀڳوان رامچندر شبريءَ کي نَوَڌا
ڪتيءَ جو اُپديش ڪيو هو. سنتن جو درشن ۽ سنگ ٻه ضروري
ي. ڪبير صاحب جن فرمايو آهي، ”ڪبير درشن سنت ڪا،
حب آوي ياد.“ سنتن جي سنگ ۽ درشن سان پريو ياد پوندو
ي. انڪري سدائين ستسنگ ڪندا ڪريو. مگر سنت اُهو
ين آهي، جو فقط ويس ڌاري هجي. جنهن جو آچار ۽ وهنوار
هجي، سو سنت آهي. جنهن جو من ۽ اِندرين تي قبضو
آهي، سو سنت ڪين آهي. سنت ته اُهو آهي، جو پنهنجو
نجو فرض پالي ٿو. پنهنجو فرض پاليو، اِهو آهي اوهان
ڌرم. ✱✱

☆ وشواس رکو ☆

☆ پڪ ڪريو ته منهنجو ڪڏهن ٻه برو ٿي نٿو
سگهي ۽ منهنجو ڪوبه برو ڪري نٿو سگهي. ڇو ته سيني
۾ هر وقت منهنجو مالڪ ئي واسو ڪري رهيو آهي.
جيڪي ٿي رهيو آهي، سو سڀ ڀڳوان جي حڪم سان
منهنجي فائدي لاءِ ئي ٿي رهيو آهي.

☆ اُپديش امرت ☆

شري سوامي ليلاشاھ مھاراج

اصليت ڇا آھي

ھن وقت يوتڪ واد زور وٺي رھيو آھي. اصليت کان ماڻھن منھن موڙي ڇڏيو آھي. جيڪي ڏسجي پيو، سو سڀ لھرون آھن، پاڻي آھي آتما. جڳت جو سوامي سروشڪتيوان ھڪ ئي پرماتما آھي. سڀ سرشٽيون اُن جون بازيون آھن. اُھو ئي جدا جدا روپ ڌاري وينو آھي. پنجابيءَ ۾ چوندا آھن.

"تڪدي ھئن لوڪ بازي کو، نھين تڪدي بازيگر کو". ماڻھو بازي ٿا ڏسن، پر بازي وجھندڙ بازيگر ڏانھن نٿا نھارين اُن بازيگر کي ڏسو، اُن بازيگر کي پڪڙيو. بازيءَ ۾ اٽڪي پوڻ سان بازيگر کي ھٿ ڪري ڪين سگھبو. يعني جيڪڏھن مالڪ جي سرشٽيءَ روپي بازي ڏسڻ ۾ ئي لڳا رھندا تہ اُن جي بازيگر پرماتما کي پائي ڪين سگھندا. اُن بازيگر کي پسڻ لاءِ ھِردو نرمل ڪرڻ کپي، اندر شڌ ڪرڻ گھرجي.

ڪاغذ جي گلابي گلن مان سڳنڌ ڪانہ ايندي آھي. گلاب جا گل ٽن سون قسمن جا آھن. اُھي سنسار ۾ سڳنڌ ڏين ٿا. اِھي بہ بازيگر جي بازي آھن. بازيءَ جي بدران بازيگر کي پڪڙيو.

ي. آتم ٻل سان يڪت ڪمزور ڪايا (سرير) وارو پرش وڏن
ن مهارٿين کي بہ جهڪائي ڇڏيندو آهي. راجا- مهاراجا،
وان-نرڌن، مورکہ يا ودوان سڀ ئي آتم ٻل سان پورڻ برهم
اني ۽ جي چرڻن ۾ فخر سان سيس جُهڪائي پاڻ کي ڀاڳن
رو سمجهندا آهن. اسان کي هاڻي اهڙو پُرشارٿ ڪرڻو آهي
اسان برهم تيج سان يُڪت ٿي (پرجي) پرڪاشت ٿيون
هڪون).

اسانجو سرير تندرست ٿئي. ان لاءِ ڪير هڪ اُتم پدارٿ
ي اهو اسانکي پراپت ٿئي. جيڪڏهن سرير ٻلوان بڻائڻو
جي تہ اسانجو آهار شڌ، صحت بخش ۽ آلس رهت هجڻ
رجي. تندرست تن جي لاءِ من بہ تندرست گهرجي. اسانجي
۾ مڌُرتا، شانتي، نرملتا، سرلتا، اُدارتا، مڌُر واڻي، اُتساهہ
اُمنگہ وغيرهہ گڻ بہ وڌائڻ گهرجن. اسانجو من بي رس نہ
جي. انميہ، پراڻميہ، منوميہ، وگيانميہ ۽ آنندميہ، پنجن
ڪوشن جو هر طرح سان وڪاس ٿئي. اسانجو من
ڪلياڻڪاري سنڪلپ وارو ٿئي.

तन्मे मन: शिवसंकल्पमस्तु ।

ڪلياڻ دايي ۽ آننددايڪ سنڪلپ ڪندي ئي من
رچائي ۽ جي مارگہ تي ويندو آهي.

☆ ويدواڻي ☆

सं वचर्सा पयसा सं तनूभि:,
अगन्महि मनसा सं शिवेन ।
त्वष्टा सुदत्रो विदधातु रायो,
अनुमार्ष्टु तन्वो यद विलिष्टम ॥

”اسين برهم تيج سان، کير سان تٿا مڌرتا سان ڀرپور بڻجون. ٻلوان سرير ڌارڻ ڪريون. اسانجو من ڪلياڻڪاري بڻجي. پرم داتا، جڳت پتا پرميشور اسان کي ڌن، سک ۽ نروڳتا-سريشٽتا پرڏان ڪري، اسانجي سرير جي نقص وارا انگ کي پرماتما تندرست ڪري.“

(يجرويد ٢٨.٢)

اسان کي پنهنجو سمپورڻ وڪاس ڪرڻو آهي. اسان جو تن تندرست ٿئي، من ڪلياڻ- چنتڪ ٿئي، اسانجي جيون ۾ ستو شيلتا پرويش ڪري ۽ اسين برهم تيج سان تيجسوي ٿيون. سورهن ڪلائن سان اُپريل چنڊ جي اُجل چانڊاڻ جهڙو چمڪندڙ ۽ روشن جيون اسين جيئون.“

حقيقت ۾ برهم ٻل ئي پرم ٻل آهي. آتمڪ ٻل ئي واستوڪ ٻل آهي. اسان ۾ برهم تيج، آتم تيج جو پرڪاش

گيتا - امرت

پرم پوجنيہ سائين آشارم مهراج

ويدڪ ريت انوسار يگيہ شالا ۾ ويهي ديوتائن جي لاءِ
ڪي هومَ هوَن ڪيا وڃن ٿا، سنڪلپ ڪري دان ڪيا وڃن
ان ۾ ڌرم جي پرڌانتا آهي. ڌرم جي ڀاونا جي ٻل تي اهيٌ
پورڻ ڪيا ويندا آهن. مندر يا ايڪانت استان تي ويهي
ري ڪيل پوڄا، اُپاسنا پرڌان آهي. آسڻ، پراڻايام ۽
ـہ وغيره ساڌنا-وِڌين ۾ سماڌيءَ جي اهميت آهي. ويدانت
ـن تنهي کان نيارو آهي. ان ۾ تتو درشن جي اهميت آهي.
ـا ڇا آهي؟ پرماتما ڇا آهي؟ جڳت ڇا آهي؟ مان ڪير آهيان؟
بابت ٻڌو، من ۾ ور ور ويچاريو، ندڌياسن ڪريو ۽ آخر ۾ اُن
جو ساڪياتڪار ڪريو. اهائي ويدانت جي ريت آهي.

ڀڳوت گيتا جنهن ڌرم جي اُپاسنا، يوگہ يا گيان جو ورنن
ري تي اُهو تہ نرالو آهي. اِها يگيہ شالا، مندر، غفا يا نديءَ
اري تي پدم آسڻ لڳائي ڪرڻ واري ساڌنا ناهي. گيتا ۾
ن ڪيل ساڌنا هر روز لوڪڪ وهنوار ۾ بہ ڪري سگهجي
. گيتا ۾ ڇاڻايل ڌرم-انوشنان، ڪرم يوگہ، گيان يوگہ جو

من ئي متر آهي ۽ من ئي شترو آهي. من تي وجيہ حاصل ڪرڻ سان پنجن ئي سريرن جو نيڪ نيڪ وڪاس ٿيندو آهي ۽ وايومنڊل ۾ بہ ڪلياڻڪاري سدويچار ڦهائي آتم ڪلياڻ ڪري سگهندا.

پراڻي ماتر جو پرم هتيشي پرماتما اُدار ۽ داني آهي. هن جي ڪلا ۽ ڪلاڪاري جڳہ-پرسد آهي. پرتڪہ روپ سان بہ ڏسي سگهجي ٿو. پاڻيءَ جي ڦُڙي مان هيءُ سمورو وشوَ ڪيئن رچيو اٿس؟ پرماتما سيني کي شڀ منگل دان ڏيندو ئي رهندو آهي. اسان کي بہ سکہ، ڌن، نروڳتا، شڀ، گڻ ۽ دويہ سد ڀاوَن جو دان ڏي. اسان جي لاءَ تہ آتم تيج ئي سيني کان وڏو ايشوريہ آهي. اسانکي آتم تيج جو دان ڏيو.

اسانجي سرير جو ڪوبہ انگہ نقص وارو هجي تہ اُنکي سنئون ڪريو. اسان جا ڪن اشڀ ٻڌاندا هجن، اکيون اَپويتر ڏسنديون هجن، زبان ٻرو ڀاشڻ ڪندي هجي، هٿ خراب ڪاريہ ڪن، پير خراب رستي رُخ رکن تہ انهن کي شڌ ڪري، شڀ مارگہ، پرماتم پنٿ تي اڳتي وڌون. اسانجن سيني ڪارين، ويچارن ۽ واڻيءَ کي شڌ ڪريو جيئن اسين بہ توهان جهڙا بڻجي توهان ۾ ئي ملي وڃون.

"देवं भूत्वा देवो यजेत् ।"

رڏاوان (صادق) منهنجي وڏائي ڳائن ٿا ۽ سچي دل يعني
م سان منهنجي ڀڳتي ڪن ٿا ۽ سدائين مون ۾ محو (مگهن)
ن ٿا.''

گيتا جو ڀڳت، يا ڀڳوان ڪرشن جو ڀڳت آلسي يا
نوادي نٿو ٿي سگهي. ارجن، اوڌو، آمبريش، لڇمڻ،
مان، ڀرت وغيره ڀڳوان جا اننيہ ڀڳت ئي تہ هئا. ڀڳوان
سواءِ ڪتي بہ هنن جي درشتي ٽڪندي ئي نہ هئي. تڏهن
سندن وهنوار ۾، سندن ڪارين ۾ ڪتي بہ آلسيہ، پلاينواد،
نيرتا ذرا بہ نہ هئي. عام ماڻهو نہ ڪري سگهي اهڙا مهان
ريہ هنن ڪرتويہ نشٺ ڀڳتن ڪيا آهن. پنهنجن ڪارين ۾
نول رهندي بہ پرماتما جي نشٺا ۾ اننيہ رهيا. هنن جو
تويہ-ٻوڌ ڏاڍو دريڍ هيو. ڪين ڪنهن پراپتيءَ جي چنتا
ن هئن. ڀڳوان جو پرم ڀڳت تہ شيوا ڪاريہ ۾ مشغول رهندو
ي ۽ موت بہ اچي وڃي تہ ان کي بہ ڀاڪر پائڻ لاءِ تتپر
ار) رهندو آهي.

ڀڳوان پاڻ چيو آهي تہ

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन (२-४७)

ڪرم ڪرڻ ۾ ئي تنهنجو اڌيڪار آهي، ان جي ڦل تي
ڪار ناهي.

انوشِٺان ورت ماتر ناهي، هوم هون ئي ناهي. گيتا جو يوڳ نہ اهڙو آهي جيڪو روزمره جي زندگيءَ ۾ ساڌارڻ ڪم ڪار ڪندي بہ سڌِ ڪري سگهجي ٿو. ڀوڄن ناهيندي، ڌنڌو-روزگار ڪندي ڪندي يا ڪورٽ ڪچهريءَ جو ڪاريہ ڪندي بہ گيتا جو ڪرم يوڳ آچرڻ ۾ آڻي سگهجي ٿو. اڙي! ڀڳوان شري ڪرشن نہ چون ٿا تہ يڌ ڪندي ڪندي بہ توهان گيتا جو يوڳ سڌ ڪري سگهو ٿا. يڌ ڪندي بہ ان کان نرليپ رهي سگهو ٿا. وشو جو ڪوبہ ڌرم اسانجي لوڪڪ وهنوار کي خانگي نفيس ۽ ڀڳتي بڻائڻ ۾ ايترو شڪتيوان نہ آهي. ڀڳوت گيتا تہ ائين بہ چوي ٿي :

यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।
तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥

جيڪو پُرش سيني ڀوتن ۾ سيني جو آتم روپ مون واسوديو کي ئي وياپڪ ڏسي ٿو ۽ سيني کي مون واسوديو جو ئي ظهور سمجهي ٿو انهيءَ کان مان الڳہ نہ آهيان ۽ نہ هو مونکان جُدا آهي.

ڀڳوت گيتا جو ڀڳت ڪهڙو هوندو آهي انجو ورڻن ڀڳوان نائين اڌياءَ جي چوڏهين شلوڪ ۾ ڪيو اٿن :

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रता: ।
नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥

ڀڳوت گيتا جي انوسار پوڄاري اُهو آهي جيڪو ڀڳوان
ي پوڄا نہ ڪري ٿو پر مندر يا من مندر ۾ نہ. هنجي پوڄا
مورتي پوڄا آهي ۽ مانسڪ پوڄا. هوُ تہ پنهنجي ڪرمن جي
يعي ئي ڀڳوان جي پوڄا ڪندو آهي. هوُ نشڪام ڪرم
ندو آهي ۽ اهو بہ ايشور-ارپڻ ڀاوُ سان.

ڪنهنجي بہ دل کي چوٽ نہ رسي، ڪنهنجو بہ برو نہ
ي، ڪو نقصان نہ ٿئي ان جو ڌيان رکندي جيڪو ڪرم ڪيو
ي ٿو اهو ڪرم ڀڳيہ آهي، پوڄا آهي، اُپاسنا آهي. اهڙو
رم ڪرڻ وارو ساڌڪ ئي پرماتما جي حقيقي روپ جو
کياتڪار ڪري سگهندو آهي.

گيتا جو ڀڳت جهوپڙيءَ، نديءَ جو ڪنارو يا بن جي ڀيد
نہ ڦاسي ڪرم ڀومي ۽ لوڪ وهنوار ۾ رهندي ئي آڌياتمڪ
ان حاصل ڪندو آهي. ڪڏهن موَن يا ايڪانت جو سهارو وٺي
ي سماج ۾ پرماتما پرساد ورهائڻ ۾ مشغول ٿي ويندو آهي.
ڳت کي اوجسوي ۽ تيجسوي بڻائڻ وارن گياني پرشن جي
وي ڪارين ۾ سچي هرديہ سان لڳي ويندو آهي.

گيتا ۾ سماڌي ڪان بہ سريشٽ هڪ ٻي وسٿو ٻڌايل آهي
متا. سماڌيءَ سان پٽن ٿي سگهي ٿو، ڀڳت جي ڀاونا بدلجي
هي ٿي مگر ساڌڪ جيڪڏهن هڪ دفعو سمتا جي سنگهاسن

توکي ڪرم ڪرڻو آ، ڪر، هوش ڌار
مگر ڦل جو تنهنجي نہ هٿ اختيار.

پشچمي سنسڪرتي چوي ٿي :

FIRST DESERVE AND THEN DESIRE

پهرين لائق بڻج، بليدان ڪر، ان کان پوءِ تون اِڇا ڪر

جينوٽيڪ پوربي سنسڪرتي، گيتا چوي ٿي :

DESERVE ONLY AND NEED NOT DESIRE

توهان فقط توهانجي ڪرتويہ جو پالن ڪريو. لائق بڻجو
اڇا ڪرڻ جي توهان کي ڪا ضرورت ڪونهي.

جيئن ڪارائتو پٽر، لوهہ جو ٽڪر يا بين شين کي اسين
سنڀاليندا آهيون ان ريت ڪرتويہ ڪرم ڪندي ايشور ج
پڳت خود پريوءَ جي ڪارائتي وَستو بڻجي پوندو آهي، سندس
ڦل پراپتي جي ضرورت (اِڇا) نٽي رهجي وڃي. انتريامي
اِيشو پاڻ هنکي سنڀالي وٺندو آهي. سماج ۽ پرڪرتي هنجي
سيوا ۾ تتپر (سجاڳہ) رهندي آهي. اهڙيءَ حالت ۾ نشڪام
ڪرم وير کي اِڇا ڪرڻ جي کهڙي ضرورت ؟ هوءُ نہ ستڪرمن
جي ريت تي هلندي پاڻ کي يوگيہ بڻائيندو آهي. ڦل جي
اِڇا سان هنجو کهڙو مطلب ؟

☆ ستسنگ جي مهما ☆

تلسيداس مهاراج چون ٿا :

एक घड़ी आधी घड़ी आधी में पुनि आध ।
तुलसी संगत साध की हरे कोटि अपराध ॥

هڪ دفعي شڪديو منيءَ جو پتا ڀڳوان ويدوياس مهاراج يڏانهن وڃي رهيو هو. رستي ۾ هنن ڏٺو ته هڪ ڪيئون ڊي تيزيءَ سان رستو پار ڪري رهيو هو. ويدوياس هن کي هنجي يوگ شڪتي ڏئي هن کان پڇيو :

”تون ايترو جلدي رستو پار ڇو ٿو ڪرين ؟ ڇا توکي نهن ڪم سان وڃڻو اٿيئي ؟ تون ته ناليءَ جو ڪيئون آهين. ڪ ناليءَ کي ڇڏي ٻيءَ ۾ ٺي ته وڃڻو اٿيئي، پوءِ ايترو زيءَ سان ڇو پيو ڀڄين ؟“

ڪيئي چيو : ”مهاراج ! ڏڳي گاڏي اچي رهي آهي. ن جي ڳلي ۾ ٻڌل گهنگهرو ۽ ڏڳي گاڏيءَ جو آواز مان ٻڌان و. اگر مان آهستي رستو پار ڪندس ته اُها ڏڳي ڏي اچي مونکي چيپاٽي ڇڏيندين.“

تي براجمان ٿي وڃيتو تہ پوءِ اُتان ڪان هنجو پتن ٿي نتو سگهي. ڀڳوان پاڻ چيو آهي : ”سمتا منهنجو پرم ڌام آهي.“
''यद गत्वा न निर्वतन्ते तध्दाम परमं मम ।''

سماڌي لڳائڻ وارو، ڌيان ڪرڻ وارو يوگي تہ آهي پر وهنواري ۾ رهندي ٻين جي دکہ ۾ دکي ۽ ٻين جي سکہ ۾ سکي (ٻين جي دکہ سکہ کي پنهنجو سمجهي انجو نوارڻ ڪرڻ وارو) رهڻ وارو انکان بہ سريشٽ يوگي آهي.

انهن سڌانتن کي فقط ٻڌيءَ سان گرهڻ ڪرڻ سان ڪم نہ رسندو. اُنکي تہ روزمرہ جي وهنوار ۾ عمل ۾ آڻڻ سان ٿيندو. اهو گيتا جو پرم يوگہ آهي. وشوَ جي ٻئي ڪنهن بہ سمپردايڪ (پنٿ) ڌرم گرنٿ ۾ سينې سان پورڻ ميل-ميلاپ اِستاپت ڪرڻ وارو اهڙي وگيانڪ يوگہ جو ورڻن ڪونہ ملندو.

(هلندڙ........)

☆ ياد رکو : هت جيڪي توکي دکہ يا امنگل ڪاريہ ڏسڻ ۾ اچن ٿا، اُهي اُنهيءَ ڪري آهن، ڇو تہ تون سدا آنندميہ ڀڳوان کي نٿو ڏسين. هت جيڪي بہ توکي نظر اچي ٿو، اُهو سڀ ايشور جو ئي پسارو آهي، سندس ليلا جو ئي کيل آهي، اُن جي اندر نتيہ آنند گهن ڀڳوان ئي براجمان آهي. - سوامي ليلاشاھ مهاراج

رهسيہ جلد ئي سمجھہ ۾ اچي ويس.
ستن سالن جي عمر ۾ ڀڳوان ويدوياس هن کي چيو :
ڪارتڪ ڪيتر ۾ نندڀدر نالي هڪ برهمڻ ڪيترن سالن کان
سيا ويٺو ڪري. تون وڃي اُنجي شنڪا جو سماڌان (حل)
ر."
ماتر ستن سالن جو برهمڻ ڪمار ڪارتڪ ڪيتر ۾ تپ
ندڙ هن برهمڻ وٽ پهتو ۽ چيائين : "هي برهمڻ ديو! توهين
سيا ڇو ڪري رهيا آهيو ؟"
برهمڻ : "هي رشي ڪمار! مان اهو ڄاڻڻ لاءِ تپ ڪري
هيو آهيان تہ جيڪي سٺا سچڻ ماڻهو آهن، اهي سهن ويٺا
ن ۽ دکي بہ رهن. پر جيڪي پاپي پُرش آهن، اُهي سکہ سان
ا جيئن، ائين ڇو ؟"
ٻالڪ وراڻيو : "پاپي پرش جيڪڏهن سُکي آهن تہ پاپ
رڻ ڪري نہ، پر اڳلي جنم جي پُڃن ڪري. هوُ پنهنجا
ڄ ختم ڪري رهيو آهي. پاپي منش ٻاهران ڀلي سکي ڏسجن
اندران تہ دکي ئي هوندا آهن.
ڌارمڪ ماڻهو کيءَ صحيح شمجهہ نہ هئڻ ڪري،
حيح مارگہ ۽ منتر نہ ملڻ ڪري هوُ دکي ٿيندو آهي. هوُ
رم جي ڪري نہ پر سمجهہ جي گهٽتائيءَ جي ڪري دکي
يندو آهي. سمجهوءَ کي اگر ڪوئي گرو ملي وڃي تہ هوُ نر
ن نارايڻ بڻجي وڃي، ان ۾ ڪهڙو شڪ آهي؟"

ويدوياس مهاراج چيو : ”چيپاتجڻ ڏي. ڪينئي جي جوڻ ۾ جيئي ڪري به ڇا ڪرڻو ؟“

ڪينئي چيو : ”مهرشي ! پراڻي جنهن شرير ۾ هوندو آهي اُن کي ان ۾ ممتا ٿيندي آهي. انيڪ پراڻي طرح طرح جا دک ۽ ڪشٽ ڀوڳيندي به مرڻ نه چاهيندا آهن.“

ويدوياس مهاراج چيو : ”ڊڄي ڳاڏي اچي، تون مري وڃين ته گهبرائج نه. مان توکي يوگ شڪتيءَ سان مهان بڻائيندس. جيسين تائين برهمڻ جي شرير ۾ نه پهچايانءِ، تيسين بين سيني جوڻين کان جلد ئي ڇٽڪارو ڏياريندو مانءِ.“

ان ڪينئي اها ڳالهه مڃي ۽ وچ رستي ۾ بيٺو رهيو مري ويو. ان کان پوءِ وياس مهاراج جي ڪرپا سان هوُ ڪانءُ، گدڙ وغيره جي جوڻين ۾ جڏهن جڏهن پئدا ٿيو، ويد وياس وڃي ان کي اڳلي جنم جي ياد ڏياري. اهڙيءَ طرح هڪ کان پوءِ ٻي هرڻ، پکي، شودر، وئشيه جاتين ۾ جنم وٺندو کتري ذات ۾ پئدا ٿيو. ان کي اتي به ويدوياس درشن ڏنو. ٿورن ڏينهن کان پوءِ رڻ ڀوميءَ ۾ سرير تياڳي هن برهمڻ جي گهر جنم ورتو.

ڀڳوان ويدوياس هن کي پنجن ورهين جي عمر ۾ ئي سرسوتي منتر ڏنو. جنهنجو جپ ڪندي هوُ ڌيان ڪرڻ لڳو. هنجي ٻڌي ڏاڍي نرالي هئڻ ڪري ويد، شاستر ۽ ڌرم

”تات سوَرَ گہ اَپورِ گہ سُکہ، ڏريئي تولا ايک انگہ،
تول نہ تاهي سکل ملي جو سکہ لوَ ستسنگہ.“

هتي هڪ شنڪا ٿي سگهي ٿي تہ اهو ڪينئون ئي
ري رشي چو نہ ٻڌيو ؟

اڙي ڀائي ! اگر توهان پهرين درجي جا شاگرد هجو ۽
ان کي سڌو هي ايم.اي. ۾ وهاريو وڃي تہ ڇا توهان پاس
سگهندا..؟ نہ ..... ٻيو، ٽيون، چوٿون... ڏهون... ٻارهون...
.اي. وغيره پاس ڪري ئي توهان ايم.اي. ۾ پرويش ڪري
هندا.

ڪنهن چوڪيدار ٽي ڪوئي پرڌان منتري گهٽو پرسن
ي تڏهن بہ هن کي سڌو ڪليڪٽر (ضلع ڍِيش) نٿو بڻائي
هي، اهڙيءَ طرح ناليءَ ۾ رهڻ وارو ڪينئون سڌو منش نٿو
سگهي پر الڳہ الڳہ جوڻين کي پار ڪري ئي هوُ منش بڻجي
ٿو. ها، ايترو ضرور آهي تہ سنت ڪرپا سان انجو
گہ ننڍو ٿي ويندو آهي.

سنت سماگم، ساڌو پُرشن جي سنگہ جي مهما جو ڪيترو
ن ڪجي، ڪيستائين ڪجي ؟ هڪ ساڌارڻ ڪينئون هنن
ستسنگہ کي پائي مهان رشي بڻجي سگهي ٿو تہ پوءِ
ڪڏهن منش کي ڪنهن سنگروءَ جو سانيڌيہ ملي
ي...سندس وچنن انوسار هلڻ لڳي تہ مڪتيءَ جو انڀوءُ ڪري
ون مڪت بہ بڻجي سگهي ٿو.

برهمڻ چيو : ”مان هيترو ڀڄو ٿي ويو آهيان، ايترن سالن کان ڪارتڪ ڪيتر ۾ تپسيا وينو ڪريان. منهنجي تپسيا جو ڦل اهو ئي آهي جو تو جهڙي سنتن سالن جي يوگيءَ جو مونکي درشن ٿي رهيو آهي. مان توکي پرڻام ٿو ڪريان.“

ٻالڪ چيو : ”نه...... نه، مهاراج ! توهان ته برهمڻ ديو آهيو. مان هڪ ننڍو ٻار. مان توهان کي پرڻام ٿو ڪريان.“

هنجي نمرتا ڏسي برهمڻ اڃا به وڌيڪ خوش ٿيو. تپ ڪرڻ ڇڏي هوُ پرماتم چنتن ۾ لڳي ويو. هاڻي هنکي ڪجهه ڄاڻڻ جي اِڇا نه رهي. جنهن سان سڀ ڪجهه ڄاتو ويندو آهي اِن پرماتما ۾ ئي شانتي پائڻ لڳو.

اهڙي طرح نندپدر برهمڻ کي جواب ڏيئي، شنڪا رهت ڪري ستن ڏينهن تائين نِر-آهار رهي، اهو ٻالڪ سوريه منتر جو جپ ڪندو رهيو ۽ اتي ئي ڀودق تيرٿ ۾ هن سرير تياڳ ڪري ڇڏيو. اهو ئي ٻار ٻي جنم ۾ پتا ڪُشاروُ ۽ مئتريه ماتا جي گهر ڄائو. هنجو نالو مئتريه پيو. هنن وياس مهاراج جي پتا پاراشر کان ’وشڻو پراڻ‘ ۽ ’برهت پاراشر‘ هورا شاستر جو ابياس ڪيو. ’پکش پات رهت انيوُ پرڪاش‘ نالي گرنٿ ۾ مئتريه تٿا پاراشر رشيءَ جو سنواد ڏنل آهي.

ڪٿي ته رستي تان گذري ناليءَ ۾ ڪرڻ پيو وڃي ڪينئون ۽ ڪٿي سنتن جي سانيڌيه سان هوُ مئتريه رشي ٻڻجي ويو. ستسنگ جي ڀلهاري آهي ! انڪري تلسيداس مهاراج چون ٿا

هي رامجي ! سنسار روپي نانگہ اگيانين جي هردي روپي
ر گهڙي ويو آهي، سو جوڳہ روپي منتر ڪانسواءِ ٻي ڪنهن
پاءُ سان نڪري نٿو سگهي. نانگہ جي زهر ڪان هڪڙي ئي
ر ۾ موت ٿئي ٿو پر ۽ سنسار روپي زهر ڪان ڪيترن جنمن
جيوُ جمندو مرندو رهي ٿو، شانت ڪڏهن بہ نٿو پائي.
هي رامجي ! جنهن پُرش ستسنگہ ۽ ست شاستر جي
ي آتم پد پاتو آهي تنهن کي اندر ٻاهر سڀ جڳت آنند
ي ڏسڻ ۾ اچي ٿو ۽ سيني ڪرمن ڪندي بہ هوُ آنند ۾ رهي
پر ستيہ جو ويچار تياڳي سنسار ۾ لڳي رهيو آهي، تنهن
سنسار انرٿ روپ ۽ ڏکن ڏيڻ وارو ٿئي ٿو. اهڙي پرش
نرڪ روپي باھ ۾ جلڻ، چڪيءَ ۾ پيسجڻ، سنگهار ٽيڻ،
ٽي ۾ پيڙجڻ، هٿيارن سان ٽڪرا ٽڪرا ٿيڻ ۽ ٻيا انيڪ
ڪارن جا وڏا وڏا ڏکہ ملن ٿا. جن پدارٿن کي هي جيوُ سندر
ي ٿو سي چڪر وانگر چنچل آهن ۽ استر ڪڏهن بہ نٿا
ن. جي پرش ست مارگہ کي تياڳي انهن پدارٿن جي اِڇا
ن ٿا سي وڏا دکہ پائين ٿا. انهن جو دکہ هن ڪري نٿو لهي
هوُ گيان نمت پُرشارٿ نٿا ڪن، پر جي سنسار کي بي رس
ي پُرشارٿ ڪن ٿا تن کي آتم پد ملي ٿو. هي رامجي!
ن پُرش آتم پد کي پاتو آهي تنهن کي موتي ڪڏهن بہ
نٿو لڳي ۽ اگيانيءَ کي هي سنسار دکہ روپ ٿئي ٿو، چاڪاڻ
ان کي ترشنائن روپي باھ جلائي ٿي، انڪري ترشنائن

گيان ڌارا

شري وسشٽ مهاراج يوگ وسشٽ مها-راماڻ ۾ فرمايو آهي ته :

هي رامجي ! سنسار انرٿ روپ آهي. جو پرش انهيءَ انرٿ روپ سنسار جي ٻنڌن کي نٿو ٽوڙي تنهن کي راڳ دويش روپي باه جلائيندي رهي ٿي، پر جنهن پرش پنهنجي پرشارٿ سان شاسترن ۽ گروءَ جي وڏيءَ انوسار گيان جي ساڌنا ڪئي آهي، سو آتم پد کي پهتو آهي. جيئن وسندڙ برسات ۾ جهنگل کي باه نٿي جلائي سگهي تهڙيءَ طرح گيانيءَ کي اڌياتمڪ، آڌيوتڪ ۽ آڌيوتڪ تاپ ڪليش ڏيئي نٿا سگهن. جن پرشن سنسار کي بي رس ڄاڻي تياڳي ڇڏيو آهي، تن کي موٽي سنسار جا پدارٿ ڪيرائي نٿا سگهن ۽ مورکن کي ڪيرائي ڇڏين ٿا. جيئن طوفان لڳڻ ڪري ٻيا سڀ وڻ ڪري پون ٿا پر ڪلپ برڇ نٿو ڪري. تيئن جنهن پرش ستسنگ ۽ ست شاسترن دوارا آتم پد کي پاتو آهي سو سنسار جي دل-دل ۾ ڪري ٿو. اُهو اُتم پرش برهم گيان پائي ابناسي آنند سان سدائين پورن رهي ٿو ۽ سڀ جڳت ان کي آنند روپ ڄاڻڻ ۾ اچي ٿو. پر جو سم درشٽي نه آهي، تنهن کي جڳت انرٿ رُوپ ڄاڻڻ ۾ اچي ٿو.

☆ ڪٿا امرت ☆

سنسار ڪرم ڀومي آهي

هڪ دفعي ماتا پاروتي ڀڳوان شوَ کان پڇيو : ”ڀڳوان!
…ي وقت کان منهنجي من ۾ هڪ شنڪا پئدا ٿي آهي. ڪرپا
…ي توهان انجو نوارڻ ڪريو. ائين ڏٺو ويو آهي تہ اهڙا
…ڪي ماڻهو آهن جيڪي ٿوري ڪوشش ڪندا آهن ۽ بس
…۾ خود بہ خود سهڻا ارٿ، وَستر، زيور وغيره ڏن ۽ مان پيو
…يان پٺيان لامارا ڏيندو اٿن. ٻيا تہ وري اهڙا جو خوب
…شش ڪرڻ ڪانپوءِ بہ ڳڻ ڳٽيو ئي حاصل ڪري سگهندا آهن.
…ي اهڙا بہ آهن جيڪي زندگيءَ ڀر محنت ڪندا آهن پوءِ
…رڊن ئي رهجي ويندا آهن. پريو! جڏهن سرشٽي ڪرتا هڪ
… آهي، سيني جو متر هڪ اُهو ئي آهي تہ سيني کي هڪ
…ڙو ڇو نٿو ملي ؟“

ڀڳوان شنڪر وراڻيو : ”هي پاروتي ! ڌيان سان ٻڌ.
…ن ڪنهن بہ منش جوڻ ۾ پوءِ ڀلي هڪ جنم ڀرين، ڏهہ
…ر ڀرين يان پنجاهہ جنم ڀرين ري گهري ضروتمندن کي
… هوندو ۽ مليل ملڪيت جو ست اُپيوگہ ڪيو هوندو تہ قدرت

کي گهٽ ڪندو وڃجي، پرماتما شانتي وڌائجي. ڳالهيون ٻڌڻ ۽ ڪرڻ پنهنجي قبر کوٽڻ برابر آهي. گياني ڳالهين ترشنائن کي ڀُلائي سنسار کي سپنو سمجهي ساکي سروپ پرماتما ۾ جڳيا رهن ٿا.

”من تون جوتي سروپ،
اپنا مول پڇاڻ.“

جنهن پنهنجو مول سڃاتو ان برهم گيان پاتو.

برهم گيان پائڻ ۾ ڪمي آهي ته هڪ ڳالهه جي ته ان طرف اسان جي بڪ ڪانهِ جڳي آهي. اگر بڪ جڳايون ته جيترو وقت آهي، يوگيتا آهي اُها ڪافي آهي. نشور سنسار جي پدارٿن جي جيتري بڪ آهي ان کان اڌ به پرماتما کي پائڻ جي لڳي ته بيڙو ئي پار ٿي وڃي.

☆ جڳياسوءَ کي وويڪ وئراڳ جي ضرورت آهي. جهڙيءَ ريت پڪيءَ جي اُڏامڻ لاءِ ٻه پر (کنڀ) ضروري آهن ۽ انهن کانسواءِ هوُ جيئي ڪين سگهندو، تيئن وويڪ ۽ ويراڳ روپي کنين سان ئي جڳياسوُ آتم رس کي پائي سگهي ٿو. وويڪ جي دوارا ئي خبر پوي ٿي ته ست ڇا آهي ۽ است ڇا آهي. وئراڳ است جو تياڳ ۽ ست جو گرهڻ ڪرائي ٿو.

نهه هوندو اٿن، تنهن هوندي به سندن پريوار ۾ هنن جي
مت نه پوندي اٿن. ڪي وري اهڙا نرالا جن وٽ نه ڌن دؤلت
ڪا ستا، نه شاريرڪ ٻل، نه ڪا سونهن، مُنهن پر هڏين جو
رو ته سندن شرير هوندو اٿن تڏهن به سندن پريوار جو،
ن جو ڏاڍو سنيهه کين ملندو اٿن.“

شو ڀڳوان : ”هي اُما ! جن اڳلي جنم ۾ ٻالڪپڻ ۾
جم سان ۽ ٻين کي مان ڏيندي جيون گذاريو آهي انهن کي
ٽمبي سنيهه ڪندا آهن. هوُ غريب هوندي به سکي جيون
ئندا آهن. جن اڳلي جنم جي دان-پڇ جي ٻل سان ڌن ستا
يره حاصل ڪيو آهي پر ٻين کي دل سان پيار نه ڪيو آهي،
ن نه ڏنو آهي، ٻين کي ستايو آهي انهن کي سندن پنهنجا
ٽمبي به سڪ سنِيهه ۽ مانُ نه ڏيندا آهن.“

سنسار هڪ ڪرم ڀومي آهي. توهان جيڪو ڪريو ٿا اهو
مي-ڦري توهان وٽ موٽي ايندو. انڪري توهان سنيهه
ندا ته سنيهه ملندو، مانُ ڏيندا ته مانُ ملندوَ پر مانُ ملي
واسنا سان نه پر جن کي به مانُ ڏيو ’انهن جي گهرائيءَ
منهنجو پرماتما آهي‘ ان ڀاوَ سان مانُ ڏيو ته توهان جي ڀاوَ
پرماتما پرگهٽ ٿيندو ۽ سامهون واري جي هردي ۾ توهان
ي لاءِ مانُ-آدر پرگهٽ (ٿي ويندو) ٿيندو.

مانُ وٺڻ لاءِ نه ڏيڻ لاءِ وهنوار ڪريو. اسان وڏي ۾ وڏي
طي کهڙي ٿا ڪريون ؟ پٽني چاهي ٿي منهنجي هلي، پٽي

اُن کي پاڻيهي سڀ ڪجهہ ڏيندي آهي. جن گهرڻ تي ڏنو هوندو، ڳڻڳڻيون ڏنو هوندو. انهن کيِ هن جنم ۾ محنت ڪرڻ تي ڳڻڳڻيو ملندو آهي ۽ ٻيان اُهي ماڻهو آهن جن اڳلن جنمن ۾ نہ پنهنجي يگيہ ڪيا، نہ گهر آئي مهمان جو ستڪار ڪيو، نہ غريب گهرجائن جا آنسون اُگهيا، نہ گُرن جي سيوا ڪئي. فقط پنهنجي لاءِ ئي ڌن مان جو اُپيوگہ ڪيو، ڪنجوس ئي بڻيا رهيا. اهڙا ماڻهو هن جنم ۾ محنت ڪندي بہ چڱيءَ طرح نٿا پرائي سگهن. قدرت بہ هنن کي ڏيڻ ۾ ڪنجوسي ڪندي آهي.''

ماتا وري پڇيو : ''پريو ! اهڙا ماڻهو بہ تہ آهن، جن کي ڌن-ڌولت تہ اٿاهہ آهي پر تنهن هوندي نہ هوُ اُن جو يوگہ نٿا ڪري سگهن ؟''

ڀڳوان چيو : ''ديوي ! جن زندگيءَ ڀر سنگرهہ ڪيو، مرڻ وقت ڪين ويچار آيو تہ ٿورو ڪجهہ اهڙو ڪريون جو آئينده (مرڻ کان پوءِ) ۾ ڪم اچي.... آئينده ۾ موٽي ملي ان سوارٿ جي ڀاونا سان بنا ويچاري اجايو سجايو دان ڌرم ڪيو. ان جي ڦل سروپ ٻي جنم ۾ ڪين اجايو سجايو ڌن ملندو پر انجو اُپيوگہ هوُ نہ ڪري سگهندا. ڇاڪاڻ تہ جيڪو ڀرين ٻي ڪنهن جي ڪم نہ آيو اُهو هنن جي پنهنجي ڪم ڪيئن ايندو؟''

پارونيءَ چيو : ''هي گيان نڌي ! گهڻا اهڙا بہ پرش آهن جن وٽ اڪيچار ڌن سمپدا، وديا، شاريرڪ ٻل، ٻڌي سڀ

و آهي، توهان جي دل ۾ آنند، مڌرتا ۽ ستيہ ڀُڏي ڏيندو
ان ڪري ايشور جي دئوي ڪاريہ ۾ ساراھ جي چاهنا
و. ساراھ جوڳو ست ڪاريہ ڪريو ۽ اُهو ست ڪاريہ ايشور
ارپڻ ڪري ڇڏيو. ايشور جو آنند دير-سوير توهان کي
ت ٿي ويندو.

☆ جيڪو ٻين کي سنيهہ، آنند ۽ نرپيڪتا ڏيندو آهي
هو اننت ڱُڻا سنيهہ ۽ آدر ڀاؤ پائيندو آهي. عام منُش
مهاپرشن ۾ اِيترو ئي فرق هوندو آهي تہ هوُ پرڪرتيءَ
ي نيم انوسار پرماتما جي آسري جيئندا آهن ۽ عام
نش سوارٿي بڻجي اگيان وس سکي ٿيڻ لاءِ انڌي ڊوڙ
ائيندو آهي.

☆ اگيانيءَ جي روپ ۾ جنم وٺڻ ڪو پاپ ناهي، مورکہ
ي روپ ۾ جنم وٺڻ ڪوئي پاپ نہ آهي، پر مورکہ ئي
ٽيو رهڻ ۽ سکہ-دکہ جو ٿفڙون ڪائي ڪمزور ۽ ڪانير ٿي
ريوءَ ڪان بيمکہ ٿي مري وڃڻ مهاپاپ آهي.

چاهي ٿو منهنجي هلي، نونهن چاهي ٿي منهنجي هلي، سس چئي منهنجي هلي، ڏيراڻي چئي منهنجي هلي، نران چئي منهنجي هلي. زال-مڙس، ماءُ-پيءُ، نونهن-پٽ، ڏير-ڏيراڻي وغيره سڀ چاهين ٿا منهنجي هلي، مونکي سک ملي مونکي مان ملي.

حقيقت ۾ سُک ۽ مانُ وٺڻ جي شيءِ ناهي، پر ڏيڻ جي شيءِ آهي. جيڪو سُک جو داتا آهي اهو دکي ڪيئن رهي سگهندو ؟ توهان سُک جا بکاري نہ بڻجو، مانُ جا بکاري نہ بڻجو پر سک ۽ مان ڏيڻ لڳو. ڪوئي سُک ۽ مانُ ڏي نہ ڏي اُن جي پرواهہ نہ ڪريو تہ توهان جي دل ۾ سُک ۽ مان جو پرڪاش ۽ مڌرتا پرگهٽ ٿيڻ لڳندي.

ڪوئي چوندو آهي : ”سائين ! فلاڻو ماڻهو ڏاڍي گپت شيوا ڪندو آهي. هُن ستسنگ ۾ بہ چڱي سيوا ڪئي. پوءِ هن کي تہ هار پهرائڻ جو موقعو ئي نہ مليس.“

اڙي ادا ! هارُ پهرائڻ جو موقعو نہ مليس تہ ڇا ٿيو ؟ اخبار ۾ نالو نہ آيو تہ ڇا ٿيو ؟ هوُ ايشور جو دئوي ڪاريہ ڪري ٿو تہ هنجو دلبر تہ هنجي سيوا سويڪار ڪري ئي رهيو آهي. ڇا ايشور جا ٻہ ئي هٿ آهن جو جنهن هٿ سان سيوا وٺي ان ئي هٿ سان بدلو بہ ڏئي ؟ نہ، نہ ! هزارين هٿ ايشور جا آهن ۽ بنا هٿن بہ ايشور توهان کي پنهنجو ڪرپا پرساد

تي بہ ڪمل جو بيو گل پئدا ٿي ويو. اهڙيءَ ريت جتي جتي هوُ
ر رکندو ويو اُتي اُتي ڪمل جو گل پئدا (اتپن) ٿيندو ويو ۽ اهو
وان گنگا نديءَ جي ٻي ڪناري تي جتي آدي شنڪرآچاريہ
هئا، پهچي ويو.

جتي جتي هوُ قدم رکندو ويو، اتي اتي پدم (ڪمل)
هت ٿيڻ جي ڪري هنجو نالو پيو ”پدم پاد آچاريہ“ شنڪر
ريہ جي مکيہ چئن پٽ ششن (ست ششن) مان، اڳتي هلي هي
م پاد آچاريہ ئي هڪ پٽ شش بڻيو.

چوڻ جو مطلب اهو آهي تہ سچدانند پرمانند پرماتما جي
ڪتيءَ جو، سامرٿيہ جو بيان ڪرڻ ممڪن ناهي. جنهن جي جيتري
دتا، جنهن جي جيتري سچائي، جنهن جي جيتري تتپرتا آهي
ري قدرت بہ هن کي مدد ڪرڻ لاءِ تيار هوندي آهي. پدم پاد
اريہ جي آگيا پالڻ ۾ دردتا ۽ تتپرتا ڏسي گنگا نديءَ ۾ ڪمل جا
پرگهٽ ٿي ويا. شش جيڪڏهن دردتا، تتپرتا ۽ ايمانداريءَ
ن گرو آگيا پالڻ ۾ لڳي وڃي تہ قدرت بہ هن جي انڪول ٿي
دي آهي.

ماڻهون ڀڳوان کي ياد ڪندا آهن. جيتوڻيڪ انيہ پاوُ
ن پڪاريندڙ ڀڳتن کي ڀڳوان خود ياد ڪندو آهي.

گرو آگيا پالڻ جو چمتڪار

شرِيمد آديه شنڪر آچاريه جڏهن ڪاشيءَ ۾ نواس ڪندا هئا تڏهن گنگا ڪناري تي هر روز گهمڻ ويندا هئا. هڪ صُبح ڪنهن تيجسوي جوان ٻي ڪناري کان ڏٺو ته ڪوئي سنياسي گهمي رهيو آهي. ان نوجوان ٻي پر کان ئي کين پرڻام ڪيو. هن نوجوان کي ڏسي آديه شنڪرآچاريه اشارو ڪيس ته ’هن طرف اچ‘.

هن اوجسوي نوجوان ڏٺو ته مون هاڻ هن ساڌوءَ کي پرڻام ڪري چڏيو آهي، جنهن ڪري آءُ سندن شش ۾ هوُ منهنجا گرو بڻيا. هنن مونکي آگيا ڪئي آهي ته ’هن طرف اچ‘ هاڻي گرن جي آگيا جو اُلنگهن ڪرڻ به ته ٺيڪ ناهي. مگر هتي ڪا ٻيڙي ڪانهي ۽ مان ترڻ به ڪون ڄاڻان. هاڻ ڇا ڪريان ؟ سوچندي سوچندي هنجي من ۾ ويچار آيو ته هونءَ به ته هزارين دفعا اسان مري چڪا آهيون. هڪ دفعو اگر گرو درشن لاءِ ويندي مري وجون ته گهاٽو به ڪهڙو ؟

”گنگا ماتا جي جئه“ چئي هن نوجوان گنگا ندي ۾ قدم رکيو. سندس اچا شڪتي چئو، گرو شنڪراچاريه جو پرڀاوء چئو يا قادر جي قدرت چئو جتي هن نوجوان قدم رکيو اتي هڪ ڪمل پيدا ٿي ويو. هن جي پيرن کي جهلڻ لاءِ. جڏهن ٻيو قدم رکيائين

هڪ دفعي دروڻا آچاريہ، پانڊو ۽ ڪورَوَ ڏنش وديا جو پريوگہ
رڻ لاءِ ان بن ۾ آيا. هنن سان ساڻ هڪ ڪتو بہ هو جيڪو ٿورو
پرو نڪري وڃي اتي پهتو جتي ايڪلويہ پنهنجي ڏنش وديا جو
يوگہ ڪري رهيو هو. ايڪلويہ جا ڪليل وار، ڦاٽل ڪپڙا ۽ وچتر
س ڏسي ڪتو ڀونڪڻ لڳو.

ايڪلويہ ڪتي کي (لڳي نہ) چوٽ نہ رسي ۽ ان جو ڀونڪڻ بہ
د ٿي وڃي، اهڙي ڍنگہ سان ست باڻ هن جي منهن ۾ چنيڙائي
ڪائي) چڙهيا. ڪتو واپس اتي ويو جتي دروڻا چاريہ سان گڏ
ڊو ۽ ڪوروَ هئا.

ارجن اهو ڏسندو ئي رهجي ويو تہ ڪتي کي ايجاءُ نہ اچي،
ڙي ڍنگہ سان باڻ منهن ۾ گسائي چڙهڻ، اها وديا تہ مان بہ نٿو
ڻان. اهو ڪيئن ممڪن آهي ؟ هوُ گرو دروڻا چاريہ کي چوڻ لڳو،
گرو ديو ! توهان چيو هو تہ تنهنجي برابريءَ جو ٻيو ڪو بہ ڏنش
ري نہ ٿيندو پر اهڙي وديا تہ مونکي بہ ڪونہ ايندي آهي.
دروڻا چاريہ سوچڻ لڳو تہ هن بن ۾ اهڙو هوشيار ڏنش ڌاري
ير آهي ؟ اڳتي وڃي ڏسي تہ اهو هو هرٽيہ ڌنوءَ جو پٽ گرو ڀڳت
ڪلويہ.

دروڻا چاريہ پڇيو : ”پٽ اهڙي وديا تون ڪٿان سکيو
ين ؟“

انوکي گرو دکشڻا

ايڪلويه گرو دروڻاچاريه وٽ آيو ۽ چيائين ته ”گروديو مونکي ڌنش هلائڻ جي وديا سيکارڻ جي ڪرپا ڪريو.“

گرو دروڻ آچاريه لاءِ جڻ ڌرم سنڪٽ پئدا ٿي ويو. ڇاڪاڻ ته هنن ڀيشم پتامهه کي وچن ڏنو هو ته فقط راجڪمارن کي ئي سکيا ڏيندس. ايڪلويه راجڪمار ناهي انکري هن کي ڌنش وديا ڪيئن سيکاريان؟ سو گرو دروڻا چاريه کيس ڌنش وديا سيکارڻ کان انڪار ڪيو.

ايڪلويه گهر کان ئي پڪو ارادو ڪري نڪتو هو ته مان فقط گرو دروڻا چاريه کي ئي پنهنجو گرو بڻائيندس. جن جي لاءِ من ۾ به هڪ دفعو گرو ڪرڻ جو ڀاءُ اچي ويو. انهن جي لاءِ ڪنهن به وهنوار ڪري شڪايت يا ٽيڪاٽپڻيءَ جي ورتي نه اچڻ ڏجي.

ايڪلويه ايڪانت بن ۾ ويو ۽ گرو دروڻا چاريه جي مٽيءَ جي مورتي ٺاهي. مورتيءَ ۾ يڪ ٽڪ نهاريندي ڏيائيندي ڪانئن پريرڻا پائي هوُ ڌنش وديا سکڻ لڳو. يڪ ٽڪ نهارڻ سان ايڪاگرتا ايندي آهي. ايڪاگرتا، گروڀڳتي، سچائي ۽ تتپرتا جي ڪري کيس پريرڻا ملڻ لڳي. گيان ڏاتا ته پرماتما آهي. هوُ ڌنش وديا ۾ ڏاڍو اڳتي وڌي ويو.

صحت سنسار

اِنسان لاءِ تندرستي مکيه ڳالهه آهي، ماڻهون جيڪڏهن
رست آهي ته سڀ ڪجهه ڪري سگهي ٿو. پر جي بيمار آهي ته
هنوار ڪري سگهندو ۽ نڪي پرمارٿ. ”يڪ تندرستي هزار
ت“. تندرستيءَ جو وڏو اونو رکو. قدرتي قانونن موجب هلو.
ڪڏهن شرير ۾ سُور هجيوَ ته ڊاڪٽرن ڏانهن نه ڊوڙو- ڪارا
ج ۽ سونف صبح شام پاڻيءَ سان وٺندا ڪريو. جيڪڏهن ڪجلي
رش) ٿي پئيو ته ڳَوُنت (ڳانءِ جو پيشاب) گرم ڪري ان جيَ
 ڪي مالش ڪريو. ڳئو موُتر ڏاڍو فائديمند آهي. ڳئو ماتا جي
، ڳَوُنت خواه ڇيڻي ۾ ڪيترائي ڳڻ آهن. جن ڪي اسان پلائي
بو آهي.

بيو ٻُڌيءَ ڪي تيجسوي بڻائڻ لاءِ هر روز صبح جو سويل
ج ڪي ارگيه ڏجي (جل چڙهائجي). پرارٿنا ڪري جيون ڪي
جسوي بڻائڻ جو سنڪلپ ڪرڻ گهرجي. بنا پدارٿ يا وستوءَ جي
ـ نهندو آهي. انڪري جل ۽ پشپ ملي ته انهن سان يا جل نه
 ته ريتيءَ جي لپ ئي ڪٽي ڪري سج ڪي ارگيه ضرور ڏجي.
ڪ پشپ يا پتر ڏيئي پرڻام ڪريو. سنڪلپ تڏهن نهندو آهي
هن ڪا وستو ڳڏ هوندي آهي ۽ سنڪلپ جي بنا ڪرم لايدايڪ
ٿيندو آهي. اهو ڌارمڪ شاسترن جو پڪو نيم آهي.

ايڪلويہ: ”گرو ديو ! توھانجي ڪرپا سان ئي سکيو آهيان.“
دروڻاچاريہ ٺ وچن ڏئي چڪو هو تہ ارجن جي برابريءَ جو ڏنش ڌاري پيو ڪو بہ نہ ٿيندو. پر هيءَ تہ اڳتي نڪري ويو. گروءَ لاءِ ڌرم سنڪٽ اچي ٿيو. ايڪلويہ جي اتوت شرڌا ڏسي دروڻاچاريہ چيو : ”منهنجي مورتيءَ کي سامهون رکي تون ڏنش وڌيا تہ سکين پر گرودکشڻا ؟“
ايڪلويہ چيو : ” توهين جيڪي گھرو ؟“
دروڻا چاريہ چيو : ”تنهنجي ساڄي (ڏاهي) هٿ جو آڱوٺو؟“
ايڪلويہ هڪ پل بہ ويچار ڪرڻ کانسواءِ پنهنجي ڏاهي هٿ جو آڱوٺو وڍي گروديو جي چرنن ۾ ارپڻ ڪري ڇڏيو.
دروڻا چاريہ چيو : ” پٽ ! ڀلي ارجن ڏنش وديا ۾ سڀني کان اڳرو رهندو چاڪاڻ تہ(مان وچن ڏئي چڪو آهيان پر جيسين سوريہ، چندر، نکشترن جو استيتو رهندو تيسين ماڻهو تنهنجي گرونشٺا جو، تنهنجي گرو ڀڳتيءَ جو سمرڻ ڪندا، تنهنجو يش ڳائيندا رهندا.
هنجي گرو ڀڳتي ۽ ايڪاگرتا جي ڪارڻ هن کي فقط ڏنش وديا ۾ سڦلتا ملي، پر سنتن جي هرديہ ۾ بہ هنجي لاءِ آدر پئدا ٿي ويو. ڏن آهي ايڪلويہ جيڪو گرو مورتي مان پريرڻا پائي ڏنش وڌيا ۾ سڦل ٿيو ۽ جنهن اڏيت گرو دکشڻا ڏيئي ساهس تياڳ ۽ سمرپڻ جو انوکو مثال ڏنو.

جو شيون ورتائڻ اُپيوگي ٿينديون آهن. رشي واگڀٽ جي
انوسار اونهاري ۾ منيون، هلڪيون، سٽيبون، سيتل ۽ پتريون
خاص ڪري ورتائجن. هن مند ۾ ميون ۾ هنداڻو، گدرو،
بي، نارنگي، ڪيلو، مٺا انب، مٺا انگور وغيره ۽ ڀاڄين ۾
ڪريلا، پڪل ڳاڙها ٽماٽا، ڦودنو، ساوا ڌاڻا، ليمو وغيره ورتائجن.
وهار : هن مند ۾ صبح جو کلي تازي هوا کائڻ، يوگ آسڻ،
ت، تيل جي مالش ڪرڻ هتڪاري آهي.
اپٿيہ (پرهيز) : تکا مرچ-مصالا، گهڻو تيل ۽ ڪاريون، سڪل،
، ڪساريون، چٽپٽيون ڪوڙيون ۽ بدبودار شيون نہ کائجن.
جو دير تائين جاڳڻ، صبح جو دير تائين سميو رهڻ يا ڏينهن
بد ڪرڻ، گهڻو وقت اُس ۾ گهمڻ، ڪٺور محنت ڪرڻ، ڏاڍي
ت، وڌيڪ استري-پرش جو سنجوڳ، اڇ-بڪ سهڻ، مل-مُوتر
روڪڻ نقصانڪار آهي.
خاص : اونهاري جي مند پٽ دوشن جي پرڌانتا جي ڪري
جا روڳ وڌيڪ ٿيندا آهن جهڙوڪ جلن، تپت (گرمائش)، آلس،
ا، بدهاضمو، دست، اکين جون بيماريون وغيره. انڪري
ن ۾ گهر کان ٻاهر نڪرڻ وقت مٿي تي ڪپڙو رکجي ۽ هڪ
پاڻي پي ڪري نڪرجي. کيسي ۾ ڪافور رکجي. گرمين ۾
جو ٿڌو پاڻي پيئڻ سان گلي، ڏندن، پيٽ ۽ آنڊن تي ڏاڍو

اُنهاري جي مند ۾ آهار-وهار

هونئن تہ تندرست ۽ نروگي رهڻ لاءِ هرهڪ مند جي انوسار ئي آهار-وهار ضروري آهي. پر اونهاري ۾ گرمي هئڻ ڪري آهار-وهنوار تي خاص ڌيان ڏيڻو پوندو آهي ڇاڪاڻ تہ ان وقت قدرت جي طرفان سرير جو پوشڻ نہ پر سوڪهڙي (سڪائيندڙ) ٿيندي آهي. انڪري مناسب آهار-وهار ۾ ڪيل لاپرواهي ڏاڍي ڪشٽدايڪ ٿي سگهندي آهي.

بسنت جي مند پوري ٿيڻ کان پوءِ اونهاري جي مند شروع ٿيندي آهي. سورج اُتر طرف هئڻ ڪري، انجي پينڪر تپت ڪري پرٿوي تي ۽ پراڻين جي جل جو انش گهٽجي ويندو آهي ۽ رُکائپ وڌي ويندي آهي. نتيجي طور پت جو زور وڌي ويندو آهي ۽ پچڻ شڪتي (جنرا اگني) گهٽجي وڃڻ ڪري بک گهٽ لڳندي ۽ آهار (کاڌو) پچندو ناهي، انڪري هن مند ۾ دست، اُلٽيون، ڪمزوري ۽ بي چئني وغيره پريشانيون پئدا ٿي وينديون آهن. اهڙي وقت تي آهار گهٽ ۽ ٿڌو جل پيئڻ وڏيڪ فائديمند آهي.

آهار : اُنهاري جي مند ۾ سج جي تيز ڪرڻن دواران سنسار جي جڙ-چيتن جو سٽيو انش سڪي ويندو آهي انڪري هن مند ۾ ٿڌي اثر وارا، مٺا رسدار پدارٿ ۽ سٽيون تتا پل وڌائيندڙ کاڌي

जवानु जागृती संदेश

परम पूज्य साईं आशाराम साहिब

गुरु तेग बहादुर बोलिया
सुनो सिखो बड़ भागिया
धड़ दीजिए पर धर्म न छोड़िये

बंगाल में मालदा ज़िले जे केंदरपुर ग्गोठ में निमाई ना
जो धर्म प्रेमी, समाज सेवक थी गुज़िरियो आहे.

नंढपिण में हिकु दफो हिन खे सख्त बुखार थी पियो. उ
ई वक्त कमज़ोरीअ जी हालत में पेर में बि ज़ोरदार धकु लगुि
घणेई इलाज करण खां पोइ हिनजो बुखार त डरो थियो पर प
जा ज़खम छुटण जो नालो ई न प्या वठनि.

आखिरकार हिन जे पिता कंहिं सां सलाह करे हिन
वड्डी अस्पताल में भरती कराए छड्डियो. पर थोरे वक्त खां पो
ज्जाण पेई त इहा अस्पताल ईसाई मिशनरी जी हुई. उते हि
जा ज़खम ठीक करण सां गड्डोगड्डु हिन में ईसायत भरण जूँ
कोशिशूँ पे कयूं वेयूं. इन इरादे सां हिनन ऐतिरनि साधार
ज़खमनि खे ठीक करण लाइ बि पंजनि छहनि महननि त
निमाईअ खे अस्पताल में ई रखियो. जीअं ऐतिरे अर्से अं
हिनजी दिल में ईसायत जा संस्कार चडींअ तरह भरिजी वञनि

خواب اثر پوندو آهي. انڪري فرج جو پاڻي پيئڻ بدران مٽڪي يا
سُراهيءَ (ڳهگيءَ) جو پاڻي پيئجي.

ڏهي : (اڳلي انڪ کان هلندڙ)

ڳنجائپ : بصر جي رس مٿي ۾ لڳائجي. هڪ ڪلاڪ کان
پوءِ ڪٿي ڏهي لڳائجي. پنج - ڏهه منٽ رکي مٿو ڌوئي ڇڏجي.
ائين ڪرڻ سان ڳنجي کي وار ڄمڻ لڳندا آهن.

اڌ مٿي جو سور : ڏهي ۾ چانور ۽ مصري ملائي سج اُڀرڻ
کان پهرين کائڻ سان، سج اُڀرڻ سان گڏ وڌڻ - گهٽجڻ وارو مٿي جو
سور ٺيڪ ٿي ويندو آهي. اهو پريوڳ گهٽ ۾ گهٽ ڇهن ڏينهن
تائين ڪجي.

ينگڻ جي نشي ۾ تازي ڏهي کائڻ لاڀدايڪ آهي.

خاص : ڏهيءَ ۾ مصري يا ماکي وجهي کائڻ سان ان جا گڻ
وڌي ويندا آهن.

ساوڌاني : دم، سواس، کنگهه، ڪف، سوڄ، پت ۽ بخار ۾
ڏهي کائڻ نقصانڪار آهي.

★ جهڙي طرح چندرما جو سياءُ آهي چانڊاڻ ڏيڻ، ڳُڙ جو سياءُ
آهي مٺاس ڏيڻ. برف جو سياءُ سيتلتا ڏيڻ تهڙيءَ طرح يڳوان ۽
يڳوان جي پيارن سنتن جو سياءُ آهي جيون جو ڪلياڻ ڪرڻ.

★★★★★★★

ते मुहिकम रही सज्रो जीवन सत्य ऐं ईश्वर जे रस्ते ल
छद्रियो.

भग्वान श्री कृष्ण जा वचन बि असां खे इहोई मार्ग द्रेखा
था त

स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावह : ।

पंहिंजे धर्म में युद्ध कंदे कंदे मरी वञण बि बहतर आहे
पराओ धर्म दुःखदाई आहे. कद्रहिं बि कंहिं बि कीमत ते (ध
मानु, ऐश अशरत, मित्र सनेही या सुख प्राप्ती लाइ) पंहिंजे ध
जो त्याग्र न करणु घुरिजे. पुखिताईअ सां पंहिंजे धर्म जो पाल
कंदे धर्म ऐं संस्कृतीअ जे फखुर जी रक्षा करण घुरिजे. इन
ई हर मनुष्य जो कल्याण आहे.

☆ ☆ ☆

☆ ग़ैर मज़हबी (पराए धर्म वारा) असांजे देश में अच
लखें करोड़ें रुपया खर्च करे असांजे धर्म को (कुप्रचार) खरा
प्रचार कन था ऐं पंहिंजे धर्म जो ज्रार फहलाइनि था. जेतोणी
असांजा संत - महापुरुष जेके समाज खे सुख, शांती ऐं निरोग्र
जूँ कुंजियूँ द्रियन था उनहनि जी आलोचना करण में असांज
ई माण्हुनि खे शर्म बि नथो अचे.

इन वीचार सां हुननि (इसायुनि) निमाईअ खे धर्म बदलाइण लाइ घणोई ड्रकायो धमकायो.

पर भारत माता जो इहो सपूत डिनो न. हिन मिशनरीअ वारनि खे फखुर ऐं जोश सां चयो : ''मां हिंदू आहियां ऐं हिंदू ई रहंदुसि. कंहिं बि हालत में मां पंहिंजो धर्म न छद्रींदुसि.''

घणेई हीला हलाइण खां पोइ बि जद्रहिं हू सफल न विया त हिनन आखिरी उपाउ इहो ग्रोल्हियो त हिन जे पीउ खे वञी वठ कजे.

हिनन निमाईअ जे पिता खे चयो : ''तुहिंजे पुट खे छहनि महिनन ताईं अस्पताल में रखियो वियो इनकरे छह हज़ार रुपया बिल भरे ड्रे. तो वटि सवाइ ब्रारिहां बीगा ज़मीन जे ब्रियो कुझु बि न आहे, ऐं इहाई ज़मीन तुहिंजे सजे कुटुंब जे रोज़ी-रोटीअ जो ज़रीयो आहे. हाणे इहा छः बीगा विकणी रुपया भरे ड्रे. अगर न, त पंहिंजे पुट खे ईसाई बणजण लाइ राज़ी करेसि.''

हिनजे पीउ चयो : ''मां धन जो ग़रीब ज़रूर आहियां पर धर्म जो ग़रीब त न आहियां. भल अञां वधीक तकलीफ सहंदुसि, ज़मीन विकणी पैसा भरींदुसि पर धर्म विकणी मां मिड़ेई कंगाल त न बणिजंदुसि, महा पाप जो भाग्री त न थींदुसि. पैसनि जे बदले धर्म बदलाइण अहिड़ो तुष कम मां न कंदुसि.''

उन गरीब पिता छः बीगा ज़मीन विकणी अस्पताल जो बिल भरियो, पर धर्म न विकणियो. उन ब्रालक बि पंहिंजे धर्म

सामग्री खणी वञी रहियो हो. हुन ड्रिठो त रस्ते में को नौज
किरयो पियो आहे. रस्ते तां लंघंदड़ माण्हूं पिया चवन
''शराब पीतो हूंदाई, ही हूंदो ...... हू हूंदो ...... असांखे छा

हिन ब्रालक खे मथसि दया आई. पुञ कयल हुजनि
प्रेरणा बि सूठी मिलंदी आहे. पाण सां आंदल पूज्रा जी साम
हिक पासे रखी हुन माण्हूअ खे हिलायो. ड्राढी मुश्किल सां
संदसि अखियूं खुलियूं. कोई हिनखे जूता पियो सिंघाए, क
कुझु पियो करे, कोई कुझु पियो ग्रालिहाए. अखियूं खोलींदे
हिन माण्हूअ आहिस्ते आहिस्ते चयो, ''पाणी .... पाणी....

हिन ब्रालक महादेव जे लाइ आंदल जल जो लोटो हि
खे पियारियो, डोड़ी वञी घर मां पंहिंजे हिस्से जो खीर बि ख
पियारे छड्रियो. तद्रहिं वञी हिन नवजवान जे जान में ज
आई. हिन पंहिंजी तकलीफ बुधाई : ''मां बिहार जो रहवा
आहियां. मुहिंजो पीउ गुज़ारे वियो. चाचो रात ड्रीहं टोकीं
रहंदो हो त कमाईंदे न त खाईंदें छा? नौकरी धंधो मिले न प्य
भिटकंदो भिटकंदो अहमदाबाद पहुतुसि. उते स्टेशन ते कूली
जो कम करण जी कोशश कई. असांजी रोज़ी रोटी खसि
वेंदी ईअं सोचे कूलिनि मूँखे खूब मारियो. पेरे पंध हलंदे मणीन
स्टेशन ड्रांुहं ईंदे ईंदे टिनि ड्रींहंनि जी बुख ऐं मार जे करे चव
अची विया ऐं किरी प्युसि.

ब्रालक हिन खे खारायो पीआरियो. पंहिंजी जमा थिय

पीड़ पराई जाने रे

ज्ञानी कंहिं खे प्यार करण लाइ ब्रधल नाहे ऐं कंहिं ते नाराज़ थियण में बि हू राज़ी कोन आहिन. जंहिं जी जहिड़ी योग्यता हूंदी आहे उनहनि द्राहं संददि वहिंवार बि अहिड़ो ई हूंदो आहे. साइँ लीलाशाह जे श्री चर्णन में घणेई माण्हू वेंदा हुआ. मणीनगर जो हिक ब्रालक बि वेंदो हो. हू शिव भग्रवान खे जल चाड़िहण खां पोइ ई पाणी पीअंदो हो. उहो ब्रालक खूब निशठा सां ध्यान भज़न ऐं शेवा पूज़ा कंदो हो.

हिक द्रीहं कोई माण्हू रस्ते में बेहोश थी किरी पियो हो. उन ई वक्त हिन ब्रालक शिव भग्रवान खे जल चाड़िहण लाइ वेंदे वक्त हुन खे द्रिठो ऐं पंहिंजी पूज़ा - पाठ छद्रे उन गरीब जी शेवा में लग्री वियो. बिहार जो को जवान हो. नौकरीअ जी ग्रोलिहा में आयो हो. कालूपुर (अहमदाबाद) स्टेशन जे प्लेटफॉर्म ते हिक ब द्रींहं रहियो. कूलिनि मारे कुटे उतां कढी छद्रियुसि. हलंदे हलंदे हू मणीनगर जे पुनीत आश्रम में रोटीअ जे आशा में वञी रहियो हो. रोटी त उते मिलंदी कोन हुई. इनकरे बुख विघे हू हलंदे हलंदे बेहोश थी किरी पियो.

हुन ब्रालक जो घर पुनीत आश्रम जे वेझो ई हुयो. सुबह जा साढा द्रह वग्रा हुआ. हू घर मां ध्यान भज़न निबेरे मंदर में शिव लिंग ते जल चाड़िहण लाइ जल जो लोटो ऐं पूज़ा जी

हासुलु करण वारो पवित्र आत्मा मिली वियो. पूर्ण गुरुअ खे
शिष्य मिली वियो.

जंहिं ब्रालक जे बारे में हीअ वार्ता पढ़िही रहिया आहि
उहो केरु आहे, खबर अथव?

पूर्ण गुरु कृपा मिली, पूर्ण गुरु का ज्ञान ....

हाणे त समझी विया हूंदा ....

(उन ब्रालक जे वेस में लिकल हुआ अगिले जनम
योगी ऐं वर्तमान जा (हींअर) विश्व विख्यात असांजा सत्
साईं आशाराम महाराज)

☆ ☆ ☆

★ स्वामी विवेकानंद चवंदा हुआ :

सूर्य नारायण साख्यात भगवान आहिनि, चंद्रमा साख्य
भगवान आहिनि, जल साख्यात भगवान आहिनि पर उनह
सां तव्हां जी आत्म उन्निती या आत्म रस प्रघट न थींदो अ
इन करे तव्हां खे भगवत रस ड्रियारण वारा, तव्हां जहिड़ा ब्रि
हथनि, ब्रिनि पेरनि, ब्रिनि अखियुनि वारा के महापुरुष ई भगव
थी पंहिंजे भगवत भाव खे प्रघट कनि तड्रहिं ई तव्हां जी उन्न
थींदी

खर्ची ड्रेई जेद्राहं वञिणो हुयुसि ओद्राहं जो इंतज़ाम करे ड्रिनाईंसि. हिन ब्रालक जे हृदय में ड्राढो आनंद उभरियो. अंदर मां आवाज़ आयो :

''पुट! हाणे मां तोसां जल्दु मिलंदुसि.'' इन ब्रालक पुछियो : ''अंदरां केरु थो ग़ाल्हिाए?'' जवाब आयो : ''जंहिं शिव जी तूं पूज़ा कंदो आहीं, तुहिंजो उहो आत्म शिव ! हाणे मां तुहिंजे हृदय में प्रघट थींदुसि. शेवा जे अधिकारीअ जी शेवा करण मूँ शिव जी शेवा आहे.''

उन ड्रीहं अंतरयामी परमात्मा अनोखी प्रेरणा ऐं उत्साह ड्रिनो. उहो ब्रालक त घर छड्रे निकरी प्यो प्रभूअ खे पाइण लाइ. केदारनाथ, बिंदराबन थींदे नैनीताल जे झंगल में पहुतो.

केदारनाथ के दर्शन पाए
लक्षाधीपति आशीश पाए

लक्ष्मी पति (धनवान) थियण जो आर्शिवाद मोटाए हिन ईश्वर प्राप्तीअ जे संकल्प वारी पूज़ा कई. वटसि जेको नाणो हो, उहो बिंदराबन में साधु संतनि ऐं गरीबनि में भंडारो करे खर्चे छड्रियो. थोरा पैसा खर्चे नैनीताल पहुतो. जिते लखें माण्हुनि खे हरी रस प्यारींदड़, लाखीणो लाल साईं लीलाशाह महाराज जी राहं ड्रिसंदे चालीह ड्रीहं गुज़िरिया. गुरुदेव श्री लीलाशाह महाराज खे हाणे पूर्ण समर्पित शिष्य मिल्यो .... पूर्ण खज़ानो

आखिरकार साईंजनि मुहिंजी वेनती स्वीकार कई. मुहिंजे निरा
दु:खी मन मंदर में गुरुकृपा सां आनंद ऐं प्रभु भगितीअ जा ड्री
जगमगाया. हिक रात जो पूज्य साईंजनि मूँखे सपने में द
ड्रिनो ऐं प्रेम सां अख ड्रेखारींदे उन सहिज दिलकश ढंग
पुछियो : ''तुहिंजो गुरु मंत्र कहिड़ो आहे?''

मुहिंजी हिमथ न पे थी कुझु चवण जी. तड्रहिं साईंज
मूँखे मुहिंजो उहो ई गुरु मंत्र याद ड्रियारींदे चयो : ''इहो ई अ
न तुहिंजो गुरु मंत्र?''

आउं खुशीअ में न पे मापियसि. साईंजनि मुस्कुरा
चयो, ''पुट! हाणे वरी न भुलजजाइं.''

मुहिंजो हृदय गद गद थी वियो. निंड खुली ऐं नेणनि
नीर वहण लग्रो. सच पच साईंजनि केतिरा कृपालू आहि
असां ब्रचड़नि ते कीअं कीअं, कहिड़े रूप में कड्रहिं ऐं कि
किथे पंहिंजी कृपा वरसाईंनि था उनजो कोई पार ई न आ

मूँखे ईअं पियो लग्रे ज्रणु मुहिंजो वरी नओं जनम थि
आहे. हाणे मां हर रोज़ उन ई उत्साह, तत्परता ऐं नियम
पंहिंजी साधना कंदी आहियां.

परम पूज्नीय साईं जनि जे चरणनि में कोटी कोटी प्रणाम

श्रीमती मधु सो

दौलतगंज, रत्लाम (म.प्र

गुरु प्रसाद

सपने में मंत्र दीक्षा

अटकल पंज सत साल अगु पंचेड़ (रतलाम, म.प्र.) आश्रम में पूज्य साईंजन द्वारा मूंखे मंत्र दीक्षा मिली हुई. पर उन वक्त मूंखे उन अनमोल धरावत जी महिमा खबर न हुई. कदुरु न हुअण जे करे अलाए कीअं मुहिंजो गुरु मंत्र ई मूखां विसरी वियो. मूंखे कुझु बि समझ में न पे आयो त मां छा करियां? गुरु मंत्र गुप्त हुअण करे कंहिं खां पुछी बि न पे सघियुसि. बाकी साईंजनि जे साम्हूं अहिड़ी भुल दुहिराइण जी मूँ में हिमथ न हुई. ईअं पे लगो ज़णकि मूं पंहिंजे जीवन में सभु कुझु विञाए छड़ियो आहे. मूँ वटि पछिताइण खां सवाइ ब्रियो को चारो कोन हो. तंहिं हूंदे बि साईंजनि जी पंहिंजनि ब्रचिड़नि ते नित्य वसंदड़ कृपा ते अटूट विश्वास हो.

आउं हरवक्त मन ई मन प्रार्थना कंदी रहियसि. अंदर में पूरो विश्वास हो त जड्हिं करूणा सागर गुरुदेव सभिनी जूँ नश्वर इच्छाऊं पूरियूं करण में बि का कसर नथा रखनि, कंहिं खे निराश नथा कनि त मां जेको घुरां थी उहो त शाश्वत गुरु प्रसाद आहे ऐं गुरुदेव मूँ नादान ब्रार खे इन प्रसाद खां महरूम कीअं रखंदा. बस .... रात ड्रीहं प्रार्थना कंदी रहंदी हुयसि.

खां विरक्त थी भगवान बुद्ध नगर खां ब्राहिर जेतवन में अ
जे बागीचे में रहण लगा. नगर जी जिगयासू जनता घणे तड़
में उते मुकररु वक्त ते पहुची उपदेश पिराईंदी हुई. वडा
राजा महाराजा भगवान बुद्ध जे सानिध्य में अचण लगा.

समाज में हर तरह जा माण्हूं हूंदा आहिनि. अनादी क
खां दैवी सम्पदा जा ऐं आसुरी सम्पदा जा माण्हूं थींदा ई आहि
भगवान बुद्ध जो फहिलजंदड़ यश डिसी माण्हुनि खे दुवेश
ईरखा थियण लगी. संतनि सां जीअं हमेशह थींदो रहंदो अ
तीअं ई उहे दुष्टि भगवान बुद्ध खे बदनाम करण जा मनस
सटण लगा. अलग अलग तरीका अपनाए भगवान बुद्ध
इज्जत ते कलंक लगे अहिड़ियूं ग्राल्हियूं समाज में फहिला
लगा. इन लाइ हिक वैश्या खे भड़काए पंहिंजी टुकड़ीअ
शामिल करे छडियो.

वैश्वा ठही संबरी जेतवन में भगवान बुद्ध जे निवास स्थ
वारे बागीचे जे पासे मे रहण लगी. धनवाननि जो सहारो दुष्ट
खे हर तरह सां पिए मिल्यो. सजी रात उते रही ऐं सुबुह
नगर ड्रांहु वापस मोटंदी हुई. इहा ग्राल्हि हूअ पंहिंजनि सखि
ऐं साहेड़ियुनि में बि फहलाइण लगी.

माण्हूं हुन खां पुछण लगा : ''अड़े! अजुकल्ह तूं डिसि
नथी? रोज़ रात जो केड्राहं वेंदीं आहीं?''

वैश्या चयो : ''मां त हररोज़ रात जो जेतवन वेंदी आहि

विकास जे वैरिनि खां सावधान !

कपिलवस्तुअ जो राजा शुद्धोदन, हिनजो हिकु ई सिकीलधो राजकुमार हो सिद्धार्थ. हिन जो जवानीअ में कदम रखंदे ई विवेक ऐं वैराग़ जाग़ी उथियो. जवानं पत्नी यशोधरा ऐं नएं ज़ावल पुट राहूल जे मोह ममता जी रेश्मी ज़ंजीर टोड़े, घर जो त्याग़ कयो. ऐकांत बन में वञी घहिरी साधना करे पंहिंजे साध्य तत्व खे प्राप्त करे वरितो.

ऐकांत में तपस्या ऐं ध्यान साधना सां टिड़ियल उन अध्यात्मक गुल जी मधुर सुग़ंध दूर दूर माण्हुनि ताईं फहिलजण लग़ी. हाणे सिद्धार्थ भग़वान बुध जे नाले सां समाज में मशहूर थिया. हज़ारें हज़ारें माण्हूं हुननि जे बुधायल मार्ग ते हलण लग़ा ऐं पंहिंजे योग्यता मुताबिक अध्यात्मिक यात्रा में अग़िते वधंदा रहिया. आत्मिक शांती हासुल करण लग़ा. अनेक माण्हूं ब्रोद्ध भिक्षुक बणिजी संदनि सानिध्य में रहण लग़ा. हिनन जे पोइलग़नि जो हिक संघ बरपा थी वियो. चइनी तरफ नाद गूंजजण लग़ो त -

बुद्धं शरणं गच्छामि धर्मं शरणं गच्छामि ।
सघं शरणं गच्छामि सत्यं शरणं गच्छामि ॥

शिरावस्ती नगरीअ में भग़वान बुद्ध जो यश ड्राढो फहिल्यो. माण्हुनि में संदनि जय जयकार थियण लग़ी: माण्हुनि जी भीड़

जो खराब प्रचार जो तूफान वक्त गुज़रंदे शांत थी वेंदो अ
संदनि सत कार्य बि रोशनीअ में ईंदा आहिनि.

खराब प्रचार ऐतिरो ज़ोर भरियो जो भगवान बुद्ध जे वेझ
शिष्यनि बि तोबह ज़ारी पिए भरी. हू समझी विया त इहो हि
चङी तरह रचियल मनसूबो आहे. भगवान बुद्ध त परमार्थ
सत्य में सुजाग्र हुआ. हू चवंदा हुआ : "सब ठीक आहे, हल
ड्रियो. वहिंवारिक सत्य में वाह वाह ड्रिसी वरती. हींअर निं
बि ड्रिसिबी. कहिड़ो फर्क पवंदो?"

शिष्यनि चयो : "भन्ते! हाण सहन नथो थिए. संघ ज
वेझा भगत बि अफवाहुनि जा शिकार थी रहिया आहिनि. समा
त अफवाहुनि खे सचु समझे थो."

भगवान बुद्ध धीरज रखाईंदे चयो : "असीं त परमार्थ
सत्य में शांती पायूं. हीअ विरोध जी आंधी हले पेई त शांत
थींदी. वक्त ईंदे सत्य ज़रूर ज़ाहिर थींदो. आखिर माण्हू अस
खे सुञाणंदा ऐं मञींदा."

किन माण्हुनि अगुवानीअ जो झंडो खंयो ऐं राज्य सत
खां ज़ोरदार घुर कई त भगवान बुद्ध जे मुकदमे जी जाच क
वञे. आखिर सच छा आहे? माण्हू माण्हूअ जे मुंहं ते आ
ब्रियो त वैश्या खुद चवे थी त बुद्ध रात जो मू वटि हूंदो आ
ऐं ड्रींहं जो अची सत्संग कंदो आहे.

ड्राढो मज़ो ईंदो आहे. हू बुद्ध ड्रीहं जो माण्हुनि खे उपदेश ड्रींदो आहे ऐं रात जो मूँ सां ऐश कंदो आहे. सज्री रात उते काटे सुबुह जो मोटंदी आहियां.''

वैश्या चडीअ तरह स्त्री चरित्र खेड्री दुष्टनि खे पूरो पूरो सहकार पे ड्रिनो. पहिरीं त माण्हुनि में थोरी चौ पचा थी पर पोइ जीअं जीअं ग़ाल्हि वधीक फहिलजी तीअं तीअं ज़ोरदार खिलाफत थियण लग्री. माण्हु बुद्ध जे नाले सां फट लानत हणण लग्रा. भग्रवान बुद्ध जा बिक्षुक बस्तीअ में बिख्या वठण वेंदा हुआ त माण्हु खेनि गारियूं ड्रींदा हुअनि. भग्रवान बुद्ध जे संघ जा माण्हूं त सेवा कार्य में रुधल हुआ, पर उनहनि खे ड्रिसी माण्हूं आडिरियूं खणी बकवास कंदा हुआ. भग्रवान बुद्ध जा शिष्य थोरा असावधान रहिया हुआ. बदनामीअ जे वक्त गड्रोगडु सुठो प्रचार बि थे हां त दुष्टनि जे बकवास जो ऐतिरो असर न थिए हां. शिष्य अगर क्रियाहीन थी करे फ़कत सोचींदा ई रहनि त ''जेको कंदो सो भोग्रींदो ,,,, भग्रवान उनहनि सां पुज्रंदो ...'' ईअं करण सां त बदनामी करण वारनि खे खुल्यल मैदान मिली वेंदो.

संतनि जी सुहिबत में अचण वारा श्रद्धालू, सज्रण ऐं सादा सूधा हूंदा आहिनि. जेतोणीक दुष्ट कार्य करण वारा माण्हूं कपट सां खराब प्रचार करण में होशियार हूंदा आहिनि. तड्रहिं बि जिनि संतनि जा पोइलग्र सुजाग्र हूंदा आहिनि तिनि संतनि

कल्पति सत्य ब्राहिरि आयो. थोरनि ड्रींहंनि खां पोइ उहे ज़ाि
दारूं जे नशे में वेठा प्या बकनि त ''ड्रिसु असांजी ऐतिरी ताव
जो सुंदरीअ खे मारे बि बुद्ध जो चरित्र कलंकित करे सघूं था
उन्हनि जी इहा बकवास कंहिं बुधी वरती ऐं न्याय सभा में घु
उनहनि दुष्टनि खां पुछा ग्रछा कई वेई तड्रहिं हुननि पंहिं
गुनाह कबूल कयो ऐं जिन जिन हिननि खे अहिड़े कुकर्म क
जी प्रेरणा ड्रिनी उनहनि जा नाला बि ड्रिना. वास्तविक सत्य
अजु अढाई हज़ार वरिहियनि खां पोइ बि ईअं ई चमकी रहि
आहे.

अजु भग्रवान बुद्ध खे लखें माण्हू सुञाणनि था, आद
भाव सां मञिनि था. मगर उनहनि खां ईरखा करण वारा निंद
अलाए कहिड़नि कहिड़नि नर्कनि में जलंदा हूंदा.

ऋषी दयानंद खे बि अहिड़नि तत्वनि साड़ वेर जे व
ब्रावीह दफा ज़हर ड्रेई मारण जी कोशिश कई. स्वामी विवेकान
ऐं स्वामी रामतीर्थ जे पोयां बि दुष्टनि वैश्या खे भड़काए मथ
गप उछिलाई हुई.

हिक तरफ लखें लोक संतनि जे अनुभव वारी वाणीअ
पंहिंजो वहिंवार ऐं अध्यात्मक जीवन उन्नत करे सुख शां
हासुलु कनि था. ब्रे तरफ के दईत सुभाव वारा स्वार्थी मा
पंहिंजो मतलब पूरो करण लाइ अहिड़नि महापुरुषनि जे खिला
मनसूबा सटे खेनि बदनाम करण जी कोशिश कंदा आहि
इहो त आदि जुग्राद खां हलंदो ई आयो आहे. संत कबीर ह

राजा पंहिंजनि मंत्रिनि खे फरमान कयो जाच करण जो. हाणे हुननि दुष्टनि सोचयो त हिन जाच जूच में अगर सच्चा माण्हू अची वेंदा त अफवाहुन जो पेट चीरे सत्य ब॒ाहिर ईंदो. इनकरे हिनन पंहिंजे मनसूबे खे आखिरी हद ताईं पहुचायो. हाणे अहिड़ा ठोस सबूत साम्हूं रखिया जो भग॒वान बुद्ध जी इज्जत ऐं सचाई हिकदम मिटीअ में मिली वञे.

हिनन वैश्या खे दारूं पीआरे जेतवन मोकिले छड॒ियो. पुठियां बदमाशनि जी टोली मोकिली. हिनन वैश्या सां ज़ोरीअ ज़नाउ ऐं हर तरह जा ज़ुल्म करे हिनजो गलो दबाए छड॒ियो. संदसि लाश भग॒वान बुद्ध जे बागीचे में दफनाए गुम थी विया.

माण्हुनि राजसता जो दर खड़िकायो. पर के सतादीश बि हुननि बदमाशनि सां मिल्यल हुआ. जाच करण वक्त वैश्या जो लाश लधो. हाणे ज़ालिमनि ज़ोर ज़ोर सां रड़ियूं करण शुरु कयूं : ''द॒िसो असां त पहिरीं खां ई चऊं प्या. वैश्या बि चयो पे, मगर तविहां अंध श्रद्धालू भग॒त मञो ई कोन प्या. हाणे द॒िठुव न? सची ग॒ाल्हि ज़ाहिर न थिए इनकरे बुद्ध वैश्या खे माराए बागीचे में दफनाए छड॒ियो. सोचियाईं न हूंदो बांस, न वज॒ंदी बांसुरी. पर सच आखिर केसिताईं लिकल रही सघंदो? हाणे सज॒ो प़ोल खुली वियो आहे. इन ठोस सबूत सां बुद्ध जी अस्लीयत खुली वेई.''

मगर उन्हनि मूर्खनि खे खबर बि नाहे त हुननि जो ठाहियल

ज्ञाणां थो. पर मुहिंजो दयालू सुभाउ आहे. मां हुननि सं
जो कल्याण चाहींदो आहियां.''

हीउ संसार तव्हां सां अन्याउ करे थो, तव्हां खे ब
करे थो या निंदा करे थो इनजो वीचार न करियो. इहा त सं
जी पुराणी रीति आहे. मनुष्य जी हीन वृती, कुप्रचार,
खोरी इहा अज्ञु कल्ह जी ई ग़ाल्हि न आहे, अनादि काल
थींदो ई रहियो आहे. तूं पंहिंजे आत्म ज्ञान जा संसकार जा
आत्म ब़ल जो विकास कंदो वञु, मुसकुराईंदो हल, आंधी तू
खे ओरांघे आनंद पूर्वक जीउ.

उन ज़माने में भग़वान बुद्ध वटि हिक भिक्षुक अची प्रा
कई : ''भन्ते! मूंखे आज्ञा ड्रियो, मां सभाऊँ भरींदुसि, तव्ह
दिव्य वीचारनि जो प्रचार कंदुसि.''

भग़वान बुद्ध पुछियो : ''मुहिंजे वीचारनि जो प्रचार?

''हा भग़वान! मां बुद्ध धर्म फहलाईंदुसि.''

''माण्हूं तुहिंजी गिला कंदइ, गारियूं ड्रींदई.''

''कोई हर्ज़ नाहे. मां भग़वान जा शुकराना मञींदुसि
हे माण्हूं केतिरा न सुठा आहिनि जो फकत अखरनि जो वारु
कनि मूंखे मारिनि नथा.''

भग़वान बुद्ध चयुसि : ''माण्हूं मारींदइ त छा कंदें?

''प्रभू! मां शुकराना मञींदुसि त हथ सां मरिनि था, प
त नथा हणनि.''

''शायद पत्थर बि हणनी ऐं मथो बि फोड़े छड्रिनी त

यां, नानक देव, ऐकनाथ महाराज हुजनि या संत तुकाराम, नरसिंह महता हुजनि यां मीरां ॿाई, अक्सर सभिनी संतनि खे पंहिंजे जीवन में समाज जे कप्टी तत्वनि सां पालो पवंदो ई रहंदो आहे. यसूह मसीह खे उनहनि तत्वनि ई क्रॉस ते लटकायो, अहिड़नि माण्हुनि ई सुकरात खे ज़हर पियारे मौत जी सज़ा ॾिनी हुई. मनसूर खे बि अहिड़िनि टोलिनि ई सूरीअ ते चड़िहायो हा. ईसाई धर्म में मार्टीन ल्यूथर ते केतिरा त ज़ुल्म कया विया. अणूअ अणूअ में ईश्वर ऐं हर नारीअ में जॻत जननी भॻवंतीअ जो दर्शन करण वारे रामकृष्ण खे बि माण्हुनि न छॾियो. परमहंस, योगानंद, रविंद्रनाथ टैगोर, मार्टीन ब्यूर, ॾखण भारत जो संत तरूवल्लूवर, जपानी झेन संत साबो इतिहास में केतिरा केतिरा मिसाल मौजूद आहिनि!

सिंध जे संत टेऊँराम वटि बि अणॻणिया माण्हूं उतम कल्याण लाइ वञण लॻा, तॾहिं उबती खोपड़ीअ वारनि उनहनि संतनि खे बि ॾाढो सतायो. संदनि आश्रम में चइनि पासे गंदगी फहलाइण, खूह में गासिलेट विझी पाणी बेकार करे छॾींदा हुआ. मुगल बादशाह बाबर खे भड़काए माण्हुनि गुरु नानक खे कैद करायो हो.

भॻवान राम ऐं कृष्ण खे बि ज़ाल्मिनि न छॾियो. भॻवान राम जा गुरु विशिष्ट महाराज चवनि था :

''हे रामजी! मां जॾहिं बजार मां गुज़रंदो आहियां तॾहिं अज्ञानी मूर्ख लोक मुहिंजे लाइ छा छा बकंदा आहिनि मां सभ

अमोलक वचन

★ मिठो जंहिं नालो - तंहिं मूं वड्डो आसिरो

किो दर नाहे जंहिं - मूं ब्रिया दर घणा निहारिय

★ धन्य आहिनि उहे माण्हूँ जिन खे मनुष्य रूप में भग
प्राप्ती कयल भग्रवत स्वरूप संतनि में अटूट श्रद्धा हूंदी अ

★ जद्दहिं कहिं खास खेत्र में उस ड्राढी तिखी ल
आहे त उते जी हवा गर्म थी, हल्की थी मथे वञण लगंदी अ
नतीजे तोर वायूमंडल जी सज़ी हवा में चुरपुर वधी वेंदी अ
(रफ्तार वधी वेंदी आहे) ऐं चइनी तरफनि खां हवाऊँ अची
खाली स्थान खे पूर्ण कंदियूं आहिनि. अहिड़ीअ तरह
महात्मा पंहिंजे आत्मिक उन्नतीअ द्वारां समूरे राष्ट्र में अद
सुधारो आणींदो आहे.

★ जग्रत जी वड्डे में वड्डी शेवा आहे (जग्रतवासिन) ज
जे प्राणिनि में सद् भावनि खे, भग्रवत भावनि खे जाग्रृत
उनहनि खे वधाइण, उनहनि खे भग्रवान ड्रांहं लग्राइण.

★ अज्ञानीअ जे रूप में जनम वठण को पाप नाहे,
जे रूप में जनम वठण कोई पाप न आहे, पर मूर्ख थी रहण
सुख दुःख जूँ थफड़ूं खाइण ऐं कमज़ोर निर्बल थी, प्रभूअ
बेमुख थी मरी वञण महा पाप आहे.

★ गुज़रियल वक्त खे याद न करण, आईंदह जी चि

''तद्दहिं बि मूँखे आथत आहे. आउं भग्वान जो दिव्य कार्य कंदो रहंदुसि. छो जो मुहिंजो मथो फोड़ींदा पर साह त न कढंदा न.''

भग्वान चयुसि ''माण्हुनि जो मेड़ अची तोखे मारे छद्दे त छा कंदें?''

बिक्षुक चयो : ''भन्ते! तव्हां जे दिव्य आदर्शनि जो प्रचार कंदे कंदे मां मरी बि वयुसि त मुहिंजो जीवन सफल समझंदुसि.''

हिन पवित्र निश्चय वारे भिक्षुक की दृढ निष्ठा द्रिसी भग्वान बुद्ध प्रसन्न थी वियो ऐं उन बिक्षुक जे मथां खूब करूणा वरिसाई.

अहिड़ा शिष्य जद्दहिं भग्वान बुद्ध जो प्रचार करण निकता त खराब करण वारा धीरे धीरे शांत थी विया. माण्हुनि जूं आडरियूं कटे कटे माल्हा ठाहे पाईंदड़ उंगलीमाल जहिड़ो ज़ाल्म हत्यारो बि दर्शन ऐं वचननि सां बदिलिजी वियो ऐं बिक्षुक थी रहण लग्गो.

अज्ञु असां भग्वान बुध खे आदर सां ज्ञाणूं था, मञूं था. संदनि हयात जीवन काल में जेके निंदक पुठियां पवंदड़ न ज्ञाण कहिड़े नर्क में सड़ंदा हूंदा .... रौरव नर्क में या कुंभी पाक नर्क में? कहिड़िनि जूणिनि में भटकंदा हूंदा, सूअर बणिया हूंदा या नालीअ जा कीआं थिया हूंदा, खबर नाहे. पर भग्वान बुद्ध त करोड़ें दिलियुनि में वसी रहिया आहिनि इहो असीं मञूं था.

सत्य त परमार्थ आहे, आत्मा आहे, परमात्मा आहे. इन में जेतिरो टिकंदा ओतिरो तव्हां जो मंगल थींदो, तव्हां जी नज़र जंहिं ते पवंदी उनहनि जो बि मंगल थींदे.

पाठकनि ड्राहुँ खास सूचना

● जेके सज्ज्रण पंहिंजी मेम्बरशिप वरी नई करण चाहिन
मनी आर्डर फार्म में पंहिजी पूरी एड्रेस, पिन कोड नंबर, ग्रा
नंबर ऐं कद्रहिं खां मेम्बरशिप नईं करणी आहे इहो ज़रूर लि
मोकिलींदा।

● उतर प्रदेश, दिल्ली, पंजाब, राजस्थान, मध्य प्रदेश
महाराष्ट्रा में शेवा करण जी इच्छा रखंदड़ साधक 'दरवेश दर्श
कार्यालय में लिखपड़ह कनि या मिलनि।

● कंहिं बि तरह जी शिकायत या राय लिखण वक्त पंहि
नालो, एड्रेस ऐं ग्राहक नंबर अवस लिखंदा।

● 'दरवेश दर्शन' जो चंदो रोकड़, डिमांड ड्राफ्ट या म
ऑर्डर जे रूप में ई स्वीकार कयो वेंदो आहे. चेक या पोस्ट
ऑर्डर न वरता वेंदा.

● कोबि खत या एड्रेस लिखण वक्त अखर कंहिं बि भाष
पर साफ ऐं चिटा लिखंदा. साण साण पिन कोड (एड्रेस में) लिख
न भुल्जन्दा।

न करण ऐं ज़मान हाल में प्राप्त सुख - दुःख वगैरह में सम रहण इहे जीवन मुक्त पुरुष जा लक्षण आहिनि.

★ तूं विश्व सां गडु हिकु आहीं. जेको पाण खे ब्रियनि खां ज़रा बि, वार जे नोक जेतिरो बि अलग़ मञे थो, उहो हिकदम दुःखी थी वेंदो आहे. जेको हिन हिकिड़ाईअ जो अनुभव कंदो आहे, उहोई सुख जो अधिकारी थींदो आहे.

★ सुठा-खराब कार्य करण में मनुष्य आज़ाद आहे. सुठा कार्य करे पुञ भोग़ण में त आज़ाद आहे पर खराब कर्मनि जो फल न भोग़ण में हू आज़ाद न आहे. कुदरत हिन खे ज़ोरीअ हिनजे खराब कर्मनि जी सज़ा ड्रींदी आहे. जहिड़ीअ तरह; सरकार तव्हां खे इनाम ड्रे त तव्हां उनखे वापस बि करे सघो था पर सज़ा उन खे वापस नथा करे सघो. इनकरे सुठो कार्य जल्दी करण घुरिजे ऐं खराब कर्मनि खे टारींदो रहिजे.

★ जेके मनुष्य शारीरिक तंदुरुस्ती, मानसिक प्रसन्नता ऐं बुधीअ जो सामर्थ्य बणाए रखण चाहिनि था, अहिड़नि संसारी मनुष्यनि लाइ बि 'योग जी कुंजी' (सिंधीअ में) याने ''यौवन सुरक्षा'' पढ़िहण तमाम ज़रूरी आहे.

★ माण्हूँ भग़वान खे याद कंदा आहिनि. जेतोणीक अनन्य भाव सां भग़िती करण वारनि भग़तनि खे भग़वान खुद याद कंदो आहे.

दरवेश दर्शन

अध्यात्मिक माहवार रसालो

मार्च - अप्रेल - मई १९९८

चन्दो : भारत विलायत

	भारत	विलायत
साल्यानो	१५	१५०
आजीवन	१५०	१५००

सम्पादक :

सीता वी.ब्रजवाणी

भेटा : ४/-

सालु २० परिचो ४

मुख्य कार्यालय

दरवेश दर्शन

श्री योग वेदांत सेवा समिति

संत श्री आशारामजी आश्रम

साबरमती, अमदाबाद-३८० ००५

फोन (०७९) ७५०५०१०,

७५०५०११

☆ दीक्षा रहित जीवन विधवा जे सींगार जियां आहे. ब्राहिरीं सिख्या भल केतिरी बि प्राप्त करियो, पर उन विद्या खे वैदिक दीक्षा जी लगाम ॾियण ज़रूरी आहे. न त इहा जीवन बर्बाद करे छड्डींदी.

☆ धन्य आहिनि उहे माण्हूं जिन खे मनुष्य रूप में भगवत प्राप्ती कयल भगवत स्वरूप संतनि में अटूट श्रद्धा हूंदी आहे.

☆ ☆ ☆

درويش درشن

ब्रह्मविद्या के ज्योतिर्धर !
अध्यात्म के उद्गाता !!
अलख के औलिया !!!

स्वागत गुरुवर आज तुम्हारा ।
आगमन बना सौभाग्य हमारा ॥

نوراني نور!
جوتي سروپ !!
لاثاني لعل !!!
ڪروڙا اوتار !!!!

پرم پوڄيہ
سائين آسارام صاحب

جن جي (سترنجاهين) جنم ڏڻ
(18 اپريل 1998) جون هارديڪ
شڀ ڪامنائون ۽ پرماتما در
پرارٿنا آهي تہ ڪين اهڙ ڪت آورجا
۽ اي جوڙ نند رستي اڳشن......

سنيهہ شرڌا جا پشپ ڪٺي
ڪرون ٿا ڪوٽي ڪوٽي پرڻام

DARVESH DARSHAN
(MONTHLY)
Shri Yog Vedant Samiti, Sabarmati, Ahmedabad-5.
Postal Registration No.: GAMC 640